

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Μάιον τοῦ 1882.

ΑΡΙΘ. 5

Ἡ ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

(Ὡς σελ. 68).

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΓΩ

Όταν θέλωμεν νὰ εἰπωμεν ὅτι ἄνθρωπός τις ἔχει μέγα, πολύ, πολύ μέγα πνεῦμα, λέγομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶνε μεγαλοφυΐα.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ λοιπὸν εἶνε μεγαλοφυΐα.

Ἐγραψε ωραϊότατα, θαυμάσια συγγράμματα: — ποιήματα, μυθιστορήματα, δράματα, τῶν ὁποίων τινὰ μετεφράσθησαν καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ εἶνε Γάλλος· ἀλλ' οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι δὲν ἀνήκουν εἰς ἓν μόνον ἔθνος· φωτίζουν ὅλον τὸν κόσμον ὅπως ὁ ἥλιος, καὶ διὰ τοῦτο, ὅπως ὁ ἥλιος, ἀνήκουσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἀλλὰ μὲ ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας συνδέεται περισσότερο ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ.

Όταν οἱ πάπποι μας ἐπολέμουν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κατὰ τὴν μεγάλην μας Ἐπανάστασιν, ἐνῷ οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ διπλωμάται τοὺς ἐβλεπον μὲ κακὸν βλέμμα καὶ τοὺς ὑβρίζον, καὶ τοὺς ὠνόμαζον ληστὰς, οἱ καλλίτεροι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας τοὺς ὠνόμαζον ἡμιθέους, καὶ μὲ ἀπερίγραπτον ἐνθουσιασμόν, μὲ ἀπερίγραπτον θαυμασμόν ἐξύμουν τὰ ἥρωικά τῶν κατορθώματα. Ὡ! πόσον συγκινεῖ, πόσον μαγεύει τὰς μεγάλας διανοίας καὶ τὰς μεγάλας καρδίας ἡ θεία ἐλευθερία, καὶ πῶς μόνον αἱ ἡλίθια κεφαλαὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ τὴν ἐννοήσουν, καὶ πῶς μόνον αἱ σκληραὶ, αἱ πέτρινα καρδιά διὰ εἰμποροῦν νὰ τὴν αἰσθανθῶσιν! . . .

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ, νέος τότε, ἐτόνισε τὴν ποιητικὴν τοῦ λύραν καὶ μὲ ἐνθουσιωδέστατα ποιήματα ἔφαλε τὰ ἀνδραγαθήματα τῶν πάππων μας. Πᾶς ἡρωϊσμός, ἢ πᾶν δυστύχημα τῶν Ἑλλήνων ἀπέσπα ποιητικωτάτας κραυγὰς ἀπὸ τὸ στήθος του, τὸν ἐνέπνευεν ἀριστουργήματα. Ὁ ἥρωϊς δὲ τὸν ὅποιον ἐξαρετικῶς ἠγάπα καὶ ἐθαύμαζεν ἦτο ὁ Κωνσταντῖνος Κανάρης, εἰς τὸν ὅποιον ἀπέτεινε καὶ πολλὰ τῶ ποιήματα.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ εἶνε γέρον· τότε εἶνε ὀγδοήκοντα ἐτῶν περίπου. Ἐγεννήθη τῷ 1802 εἰς Βεζανσὸν τῆς Γαλλίας.

Όταν τὸν ἐγέννησεν ἡ μήτηρ του, ἦτον ἀσθενὴς, καχεκτικὸν παιδίον· ὅλοι εἶχον ἀπελπισθῆ· ὅλοι ἐνόμιζον ὅτι θ' ἀποθάνῃ· ἀλλ' ἡ μήτηρ του δὲν τὸ ἐγκατέλειψεν· ὄχι! αὐτὴ μὲ τὰς περιποιήσεις της, μὲ τὰς ἀγρυπνίας της, μὲ τὴν ἀφοσίωσίν της, μὲ τὴν ἀγάπην της τὸ ἔσωσεν. Ὡ! πῶς εὐρίσκει ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ τὰς θερμότητας, τὰς περιπαθεστέρους φράσεις ὅπως ἐκφράσθη

εἰς τὰ ποιήματά του τὴν ἀπειρον, τὴν αἰώνιον τοῦ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν μητέρα του!

Ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ ἀπὸ τὴν μικρὰν του ἡλικίαν ἐφαίνετο ὅτι θὰ γείνη μέγας. Ὁ Σατωβριάνδος, εἰς τῶν περιφημοτέρων συγγραφέων τῆς Γαλλίας, προεμάντευσε τὴν μεγαλοφυΐαν του, καὶ τὸν ὠνόμασεν «ἐξοχὸν παιδίον» (l'enfant sublime).

Καὶ ἀληθῶς ἡ προφητεία τοῦ Σατωβριάνδου ἐξεπληρώθη. Ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ ἐγένετο ἐξοχος, μέγας· διὰ νὰ φαντασθῆτε δὲ ὅποια πράγματα ἔγραψε καὶ ποίαν δύναμιν ἔχουν τὰ γραφόμενά του ἀρκεῖ νὰ σὰς εἰπω ὅτι μίαν φορὰν μὲ τέσσαρας στίχους τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐνδὸς ἀνθρώπου καταδικασμένου εἰς θάνατον, καὶ τότε, μόλις πρὸ δύο μηνῶν μὲ μίαν ἐπιστολὴν του δέκα σειρῶν πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας ἔσωσε τὴν ζωὴν δέκα ἀνθρώπων καταδικασμένων εἰς θάνατον.

Ὁλος ὁ κόσμος τὸν θαυμάζει. Οἱ δὲ Γάλλοι πέρυσι ἐώρτασαν λαμπρότατα, ἐνθουσιωδέστατα, πανηγυρικώτατα τὴν ὀγδοηκοταετηρίδα του. Οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς τῆς γῆς, τοὺς ἔχοντας θρόνους καὶ στέμματα, διὰ τοὺς ὁποίους σαλπίζουν αἱ σάλπιγγες καὶ παρατάττονται οἱ στρατιῶται, οὐδεὶς εἶδε ποτε τοιαύτην ἑορτὴν νὰ γίνετα δι' αὐτόν. Διότι αἱ εὐχαὶ τὰς ὁποίας δίδουν εἰς αὐτοὺς εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ψευδεῖς, ὑποχρεωτικαὶ, ἐν ᾧ εἰς τὸν Βίκτωρα Οὐγγώ, εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν, εἰλικρινῶς, θερμῶς, ἐγκαρδίως ἠύχετο ἓν ὀλόκληρον ἔθνος, ὀλόκληρος ὁ κόσμος.

Ἐν Παρισίοις μία Πλατεία πλησίον τῆς οἰκίας του ὠνομάσθη «Πλατεία Βίκτωρος Οὐγγώ». Ἐν ᾧ δὲ ζῆ εἰσέτι, τῷ κάνουν πράγμα, τὸ ὅποιον ποτὲ ἴσως εἰς κανένα δὲν ἐγένετο, τῷ στήθουν τὸν ἀνδριάντα του. Καὶ ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ μετ' ὀλίγον θὰ τὸν βλέπη μὲ τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμούς!

Τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ἐορτῆς τῶν γενεθλίων του, χιλιάδες ἀνθρώπων διήλθον πρὸ τῆς οἰκίας του· καὶ τοιοῦτο βουνὸν εἶχε σχηματισθῆ ἀπὸ τὰς ἀνοδοδέσμας καὶ τοὺς στεφάνους, ὅς οἱ διαβαίνοντες θαυμασταὶ τοῦ ἀφίον πρὸς τιμὴν του, ὥστε αἱ θύραι τῆς οἰκίας του ἐκλεισθησαν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ.

Μεταξὺ ἐκείνων οἱ ὅποιοι ὑπῆγον καὶ τὸν ἠγῆθησαν, καὶ τῷ προσέφερον στεφάνον ἦσαν καὶ μερικὰ παιδία εὐχαριστοῦντα αὐτὸν ἐν ὀνόματι ὅλων τῶν παιδίων δι' ὅσα ὑπὲρ αὐτῶν ἔγραψε.

Ο ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΓΩ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΕΓΓΟΝΩΝ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΑ

Διότι ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ τρέφει πολλὴν ἀγάπην εἰς τὰ παιδία, καὶ εἰς τὰ ποιήματά του, εἰς τὰ μυθιστορήματά του ὀμιλεῖ πάντοτε μετὰ τρυφερότητος, μετὰ περιπαθείας περὶ τῶν παιδίων.

Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέθανεν ὁ υἱὸς του καὶ ἀφῆκεν ὀφρανα τὰ δύο τέκνα του, τὸν Γεώργιον καὶ τὴν Ἰωάνναν, ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ ὅλην του τὴν ἀγάπην τὴν συνεχέντρωσεν εἰς αὐτὰ τὰ δύο παιδία, τὰ προσφιλέστατά του ἐγγόνια. Ἐγραψε μάλιστα καὶ ἓνα τόμον ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ τέχνη τοῦ νὰ εἶνε τις πάππος» ἐν τῷ ὁποίῳ μὲ τοὺς ωραίους τοῦ ἐκείνους στίχους, μὲ τὰς λαμπράς του ἐκείνας παρομοιώσεις, μὲ τὰς λαμπράς του ἐκείνας ἰδέας, ὀμιλεῖ μετὰ τρυφερότητος, μετὰ θωπείας πότε περὶ τοῦ Γεωργίου, πότε περὶ τῆς Ἰωάννας, πότε καὶ περὶ τῶν δύο, ἀλλὰ πάντοτε περὶ αὐτῶν, πάντοτε περὶ αὐτῶν. Αὐτὰ

τὰ δύο τοῦ ἐγγόνια εὐωδιάζουν τὴν ζωὴν του.

Ναί· τότε ὅλη του ἡ ἀγάπη ἐδόθη εἰς τὰ δύο τοῦ ἐγγόνια. Παρατηρήσατε τὴν σεβαστὴν αὐτὴν μορφήν ἢ ὅποια εἶνε καταβεβλημένη ἀπὸ τὰ ἔτη καὶ ἀπὸ τὴν ἀκαταπαυστοὺν ἐργασίαν, πῶς γλυκομειδιᾷ μεταξὺ τῶν δύο νεαρωτάτων ἐκείνων κεφαλῶν. Πῶς κρατεῖ τὸν Γεώργιον του, τὴν Ἰωάνναν του εἰς τὴν ἀγκάλην του σφιγτὰ—σφιγτὰ, ὡς διὰ νὰ τοῦ ζεστανῶν τὸ ψῆχος τοῦ γῆρατός του.

Πόσον τ' ἀγαπᾷ! Τί εὐτυχὴ παιδία καὶ πόσοι βασιλόπαιδες θὰ τὰ ἐξήλευον! Νὰ ἐμπνέουν στίχους εἰς ἓνα Βίκτωρα Οὐγγώ! Τί μεγαλειτέρα τιμὴ εἶνε δύο παιδία! . . .

Ἀλλ' ὁ Βίκτωρ Οὐγγώ εἶνε μέγας οὐχὶ μόνον διὰ τὰ συγγράμματά του· εἶνε μέγας διότι πᾶσαν μεγάλην, πᾶσαν φιλελευθέραν,

πᾶσαν εὐγενῆ ἰδέαν τὴν ὑπεστήριξε θερμῶς. Πᾶς δυστυχῆς, πᾶς ὅστις ὑποφέρει, εἴτε ἄνθρωπος εἴτε ἔθνος, τὸν ἔχει προστάτην του, παρήγορόν του.

Ἡ ποιητικὴ του λύρα ἔχει τοὺς περιπαθεστέρους τόνους διὰ πᾶν ὅ,τι εἰμπορεῖ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πρόοδον, εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ἀλλοίμονον εἰς τοὺς κακοὺς, εἰς τοὺς προδότας, ἀλλοίμονον εἰς τοὺς βασανίζοντας τοὺς δυστυχεῖς λαοὺς! Δι' ἐκείνους οἱ στίχοι του καίουν ὡς πεπορακτωμένοι σιδηροί.

Τοὺς τυράννους πρὸ πάντων τοὺς ἐπολέμησεν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, ὁ δημοκρατικὸς Βίκτωρ καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ ἰδέαν τῆς ἰσότητος, τῆς ἐλευθερίας, κατεδιώχθη, ἐδασανίσθη, ὑπέφερε, καὶ 20 ὀλόκληρα ἔτη ἀπὸ τοῦ 1851—1871 ἔμεινεν ἐξόριστος ἐκτὸς τῆς Γαλλίας.

Ὅτε πρὸ τινῶν μηνῶν ἐωρτάσθησαν καὶ πάλιν μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ λαμπρότητος τὰ

γενέθλιά του, ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ἐράνη πολὺ ἀδύνατος, μόλις δυνάμενος νὰ βαδίσῃ τὸν κατέβαλον πολὺ τὰ ὀδυρόμενά του ἔτη· εἰς τοὺς προσελθόντας δὲ νὰ τὸν χαιρετίσουν καὶ νὰ τὸν εὐχηθοῦν εἶπεν ὅτι ὀλίγον ἀκόμη θὰ μένη εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι πλησιάζει τοῦ θανάτου του ἡ στιγμή! Καὶ εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα διεχύθη ἡ θλίψις καὶ ὅλοι ἐλόθησαν εἰς δάκρυα!...

Ἄλλ' αἱ μεγαλοφυαί δὲν ἀποθνήσκουν. Καὶ μετὰ ἑκατὸν, καὶ μετὰ χίλια ἔτη, καὶ ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ὁ κόσμος, ἡ ἀνθρωπότης ὁ ἀναγινώσκων τὰ ἀριστουργήματα τὰ ὅποια ἔγραψεν ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ, καὶ πᾶσα φιλελευθέρα καρδιά θὰ συγκινηταὶ ὅταν ἀκούῃ τὸ ὄνομά του, ἐν ἧ' ἐκείνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν μόνον ψευδῆ δόξαν, ψευδῆς μεγαλεῖον καὶ δὲν ἔπραξαν τίποτε οὔτε διὰ τὸ ἔθνος των οὔτε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, θὰ μένουν διὰ παντός, διὰ παντός θαμμένοι, νεκροί, κάτω ἀπὸ τὴν ψυχρὰν πλάκα τοῦ τάφου των...

ΑἰΜΥΛΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

(*18ε τὴν ἐν σελίδι 65 εἰκόνα!)

«Κύματά μου κουρασμένα,
π' ἀγεράκι σὰς φυσᾷ
κ' ἔρχεσθε ἀπὸ τὰ ξένα
ὄλω χάρι· καὶ δροσά,

Δώσατε τῇ δυνάμει σας
γιὰ νάρθη μὲ τὸ καλὸ
τὸ καρδίῃ ποῦ μαζῆ σας
ταξιδεύει ἄστὸ γυαλό.

Νὰ φουσκώσῃ τὰ πανιά του
ἀγεράκι δροσερὸ
γιὰ νὰ δέσῃ τὰ σχοινιά του
ἑτάκρογιαλί μὲ καιρὸ.

Κι' ὅταν ἀγκυρᾶ θὰ βίψῃ,
μὲ τὴν ὥρα τὴν καλὴν,
ἕνα στόμα θεὰ σκύψῃ
νὰ μοῦ δώσ' ἕνα φιλί.

Τὸ φιλί αὐτό—τί κρίμα!—
δύο μῆνες λαχταρῶ
καὶ νομίζ' ὅτ' ἀπ' τὸ κύμα
νὰ τὸ εὖρω εἰμπορῶ.

Τὸ φιλί... ποῦς τὸ μαντεύει
τίνος εἶνε τὸ φιλί;
ὁ καθέννας σας γυρεύει
νὰ τὸ ἔρῃ, μὰ δὲν ἔμιλει.

Δύο μῆνες εἰς τὰ ξένα
ὁ πατέρας μου ἔκαλ
ἄχ! μὲ ἔχει στερημένα
ἕνα φίλημα γλυκί.

Λυπημένη, κάθε ἡμέρα
τὸ θεὸ παρακαλῶ
εἰς τὴν πόρτα ἐδῶ πέρα,
γιὰ νάρθη μὲ τὸ καλὸ.

Καὶ μὲ μάτια δακρυοσμένα
ἐρωτῶ κάθε πουλί,
Πότε θάρθη ἀπ' τὰ ξένα
νὰ μοῦ δώσῃ τὸ φιλί;»

Τέτοια ἔλεγεν ἡ κόρη,
ἀπ' τῆ λύπη ἄν νεκρῆ
καὶ κυττούσε πρὸς τὰ ὄρη
ὅπου φαίνοντ' ἀντικρῶ.

Πρὸς τῆς θάλασσης τὰ βάθη
βλέπει καρδιοῦ κανί
καὶ ἀκίνητη ἐστάθη
γιατ' ἀκούει μιὰ φωνή.

Ἄιγο—ἄιγο πλησιάζει
καὶ τὸ βλέπει καθαρά
καὶ χαροῦμένη φωνάζει:
Ὁ πατέρας!... τί χαρά!...

I. K. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ Ο ΚΟΥΚΚΟΣ

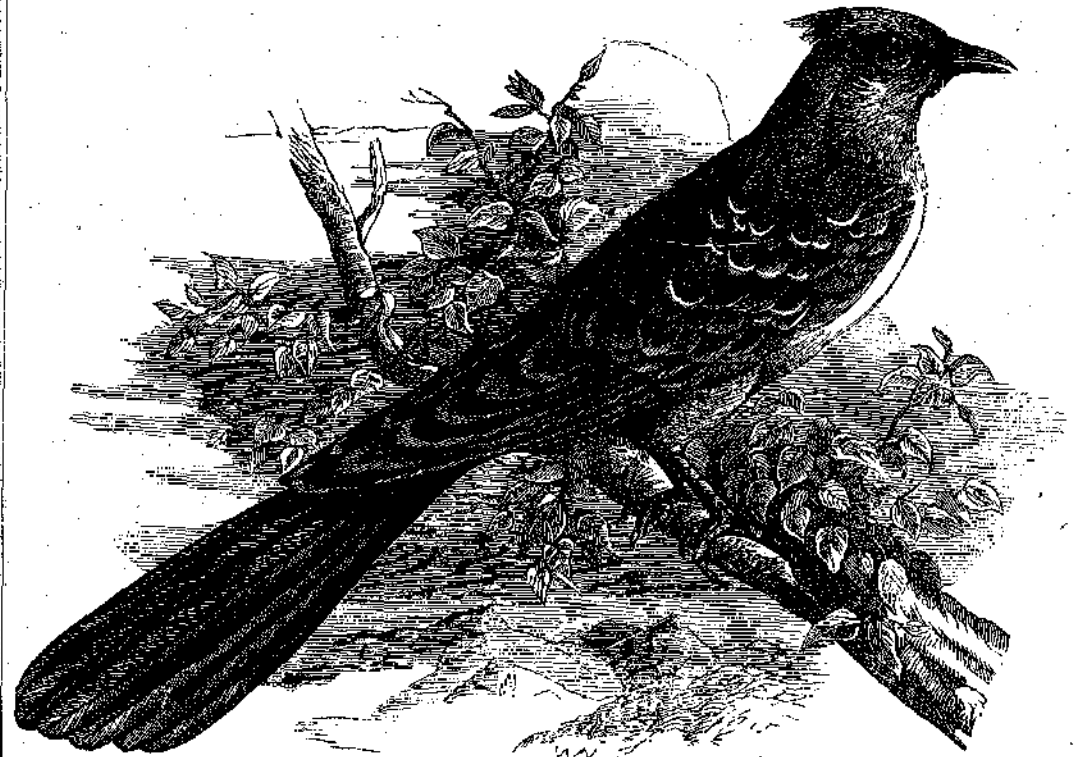
Κόρυς,

Πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν νὰ σὰς γράψω, ἀλλ' ἔνεκα τῆς φυσικῆς δειλίας τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἡμεῖς οἱ κούκκοι, καὶ τὴν ὁποίαν βεβαίως γνωρίζετε, ἐδίσταζον· ἔπειτα δὲ ἀνεχώρησα μακρὰν, πολὺ μακρὰν, εἰς ἄλλους τόπους, θερμούς, διότι εἶμαι ἀποδημητικὸν πτηνὸν καὶ μόνον τὴν ἀνοιξὶν ἐπισκέπτομαι τὴν ὠραίαν σας Ἑλλάδα, ἀπὸ

τὴν ὁποίαν ἀναχωρῶ τὸ φθινόπωρον, μετὰ λύπης. Μαζῆ μας λοιπὸν φέρομεν τὸ ἔαρ, καὶ πολὺ σωστά ὁ σεβαστὸς φίλος σας κύριος Ἀλέξανδρος Κατακουζηνὸς λέγει δι' ἡμᾶς εἰς ἓν ποίημά του:

«Ἡ γλῶσσὴ προσινίζει, γελοῦν οἱ οὐρανοὶ
τὴν ἄνοιξιν κηρύττει τοῦ κούκκου ἡ φωνή,
κούκου, κούκου, κούκου.»

Ἄμα ἠσύχασα ὀλίγον ἀπὸ τὸν κόπον καὶ

Ο ΚΟΥΚΚΟΣ.

τὰς φροντίδας τόσο μακρινοῦ ταξιδίου ἀπεφάσισα πλέον νὰ σὰς γράψω.

Ἀμφιβάλλω ἂν μὲ εἶδετε ποτέ· διότι ἡμεῖς οἱ κούκκοι κρυπτόμεθα πάντοτε εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ὡς νὰ παίζωμεν κρυφτὸ αἰωνίως· μόνον τὴν φωνὴν μας ἀκούετε, ἀλλ' ἡμᾶς δὲν μᾶς βλέπετε· διὰ νὰ μᾶς γνωρίζετε λοιπὸν πρέπει νὰ εἰσεύρετε τὴν φωνὴν μας· καὶ σὰς τὴν λέγω· οἱ ἀρσενικοὶ κούκκοι φωνάζουν ἄλλοτε κού-κού, ἄλλοτε κούά, ἄλλοτε χάγι-χάγι· οἱ θηλυκοὶ κού-κοι κιοῦκ-κιοῦκ-κιοῦκ, τὰ δὲ μικρὰ ζίσ-ζίσ.

Σὰς εἶπα ὅτι εἶμεθα δειλοὶ, ὅλοι μας· ὅταν βλέπομεν τὰλλα ἀποδημητικὰ πτηνὰ νὰ κίτουν τὰς φωλεὰς των, αἰσθανόμεθα λύπην πολλήν διότι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ τὰ μιμηθῶμεν.

— Οἱ ἄνθρωποι μᾶς κατασκοπεύουν, σκέπτεται ἕκαστον ζεύγος κούκκων, τὸ ὅποιν ἐλπίζει μετ' ὀλίγον ν' ἀπολαύσῃ τέκνα, πρέπει νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὰ ψά μας· ἀπ' οὗ δὲν εἶμεθα ἱκανοὶ νὰ τὰ υπερασπίσωμεν μόνοι μᾶς, ἀς τὰ θέσωμεν ὑπὸ τὴν προστασίαν ἄλλου.

Καὶ τότε τὰ θέτομεν εἰς τὴν φωλεάν τῆς σει-

σουρήθρας, τοῦ κοσούφου, τῆς ὑπολαίδος. Τὰ πτηνὰ ταῦτα ἐπιστρέφοντα εἰς τὰς φωλεάς των ἐκτός τῶν ἰδικῶν των ὧν ἐκκολάπτουν καὶ τὰ ἰδικὰ μας, καὶ τότε μεταξύ τῶν ἄλλων νεοσσῶν ὑπάρχουν καὶ κοὐκκῆ κ. α. ι. α.

Μερικοὶ μᾶς κατηγοροῦν ὅτι δὲν ἔχομεν στοργὴν εἰς τὰ μικρά μας καὶ ὅτι ζητοῦμεν νὰ τὰ ξεφορτωθῶμεν. Μὴν τὸ πιστεύετε, κύριε, μὴν τὸ πιστεύετε. Μόνον αὐτὴ ἡ κατηγορημένη δειλία μας τὰ πταίει ὅλα. Ἄν δὲν τὰ ἀγαπούσαμεν θὰ ἐφροντίζομεν διὰ τὴν ἐξασφάλισίν των, διὰ τὴν ἀποκατάστασίν των;

Ὡ! πόσον εἴμεθα δυστυχεῖς! Νὰ μὴ χαϊρώμεθα κ' ἡμεῖς ὡς γονεῖς τὰ παιδία μας, νὰ μὴ δεχώμεθα τὰς θηπιέας των! Ἡμεῖς δὲν τ' ἀγαπῶμεν τὰ παιδία μας; Ἡμεῖς οἱ ὅποιοι διερχόμεθα τοσάκις με κίνδυνόν μας ἀπὸ τὴν φωλεάν ὅπου τὰ ἐξησφάλισαμεν, καὶ τὰ βλέπομεν;

Ἄλλὰ καθ' ὃν καιρὸν οἱ μικροὶ κοῦκκοι μένουν ἐντὸς τῆς ξένης ἐκείνης φωλεᾶς συμβαίνει πράγμα τι πολὺ δυσάρεστον, τὸ ὅποιον θεωρῶ ὡς ἐντροπὴν ὅλης τῆς φυλῆς μου.

Οἱ μικροὶ κοῦκκοι μεγάλουν ταχύτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα πτηνὰ, τοὺς θετοὺς ἀδελφούς των· ὅσον δὲ μεγαλόνουν τόσον θέλουν νὰ τρώγουν περισσότερο· ἀλλ' οἱ θετοὶ γονεῖς των τοῖς δίδουν ὅσων τροφῆν δίδουν καὶ εἰς τὰ ἰδικὰ των μικρά, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν φαίνεται, πολλὴν ἄρεσιν· αἰεὶ, κύριε, χορταίνετε ποτὲ μὲ ἀραροῦτι, ἐνῶ ἔχετε ἀνάγκη μ. π. ρ. ζ. β. α. α. α. τότε . . . τότε . . . ζαλιόμενοι ἀπὸ τὴν πείναν τὴν πολλήν . . . χωρὶς νὰ εἰσεύρουν τί κάμνουν . . .

Βεβαίως, κύριε, ἀνεγνώσατε ὅτι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι συμβαίνει νὰ ταξιδεύουν εἰς πολὺ μακρινὰ μέρη καὶ δὲν ἔχουν πλέον τροφᾶς, καὶ πεινοῦν, καὶ πεινοῦν πολὺ, εἰς τὴν ἀπελπισίαν των, εἰς τὴν λύσαν τὴν ὅποιαν τοῖς ἐμπνέει ἡ πείνα, τρώγουν τοὺς συντρόφους των.

Τὸ ἴδιον κάμνουν καὶ οἱ μικροὶ κοῦκκοι· τροφῆν νὰ εἴδουν μόνοι των δὲν εἰμποροῦν ἀκόμη· καὶ ὅμως πεινοῦν . . . πεινοῦν πολὺ . . . τότε τρώγουν τοὺς θετοὺς ἀδελφούς των, ἐνίστε δὲ, ὦ φρίκη! καὶ τοὺς θετοὺς γονεῖς των! . . .

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΗ

Ὁ Ἀντώνης ἐστενοχωρεῖτο πολὺ διότι ἦτο μικρὸς ἀκόμη, ἤθελε νὰ ἦτο μέγας, νὰ ἔχη γένεια, νὰ ἔχη μουστάκια, νὰ φορῆ ὑψηλὸν πῖλον, νὰ ἡμπορῆ νὰ κάμνη ὅ, τι θέλει.

Διατὶ ἄρα γε;

Ἦθελε νὰ εἶνε μέγας διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ

εἶνε κακὸν τοῦτο, κύριε, πολὺ κακὸν, καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι δι' αὐτὸ ἴσως ἐντρέπομαι ὅτι εἶμαι κοῦκκος, καὶ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου κρύπτομαι περισσότερο εἰς τὰ φύλλα τῶν δένδρων, σὰς βεβαίω ὅμως ῥητῶς ὅτι ἐγὼ ποτὲ μου δὲν ἔκαμα αὐτὸ τὸ ἐγκλημα, ποτὲ, ἀλλ' ὅστις θέλει νὰ κατηγορήσῃ τοὺς κοῦκκους, ἄς συλλογισθῆ τί κάμνουν οἱ ἄνθρωποι εἰς παρομοίας περιστάσεις καὶ ἄς εἶνε ὀλίγον ἐπιεικής.

Ἄλλως τε, πρὸς σὰς τοὺς ἀνθρώπους ἡμεῖς εἴμεθα πολὺ ὠφέλιμοι, διότι, ἐπειδὴ εἴμεθα ἐντομοφάγοι, σὰς ἀπαλλάττομεν ἀπὸ πολλὰ βλαβερὰ εἰς σὰς ἔντομα ὥστε ἡμεῖς σὰς ὑποχρεούμεν· καὶ χάριν ἀπλῆς ἀφοροσύνης δὲν πρέπει νὰ εἶσθε πολὺ ἀσχηροὶ εἰς τὰς περὶ ἡμῶν κρίσεις σας.

Συγχορήσατέ με, κύριε, ἂν ἀπὸ τὴν μεγάλην βίαν μου ἐλγισμένησα νὰ σὰς περιγράψω τὰ χαρακτηριστικά μου. Βεβαίως θὰ εἶσθε περίεργος νὰ μάθητε τί εἶδους εἶνε αὐτὸς ὁ κοῦκκος ὁ ὅποιος ἐτόλμησε νὰ σὰς γράψῃ. Λοιπόν, ὡς πρὸς τὸ μέγεθος εἶμαι ἴσος με τὴν περιστέρα. Αἱ πτέρυγές μου εἶνε στεναὶ καὶ ὀξεῖαι· ἡ οὐρά μου μακρὰ· τὸ ῥάμφος μου καμπύλον. Οἱ πρόσθιοι μου δάκτυλοι ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ στρέφουν καὶ πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ πόδες μου ἔχουν χρῶμα χρυσοειδές. Τὰ πτερά μου ἔχουν χρῶμα στακτερόν, ὑπὸ δὲ τὴν κοιλίαν ἔχω μαύρας σειράς.

Μίαν λέξιν ἀκόμη καὶ τελειώνω. Ἐχῶ μίαν ἀπορίαν. Διατὶ οἱ πρόγονοί σας τοὺς κουτοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀνώματους με τὸ ὄνομά μας κόκκυγας; ὅπως καὶ αἰεὶ οἱ ἀπόγονοι των τοὺς ὀνομάζετε κοῦκκους; Πῶς ἄρα γε μᾶς ἐσυκοφάντησεν ὅτι εἴμεθα κουτοὶ ἡμεῖς; Ἡμεῖς τὸλάχιστον ὅταν θέλωμεν νὰ εἴπωμεν ὅτι εἰς κοῦκκος εἶνε κουτὸς ποτὲ δὲν τὸν λέγομεν ἀνθρώπων.

Σὰς ἀσπάζομαι
ὁ ἐγκάρδιος φίλος σας
ΚΟΥΚΚΟΣ.

Υ. Γ. Ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς μου σὰς ἐσωκλείω καὶ τὴν φωτογραφίαν μου.

Ὁ Αὐτός.

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

φανῆ χρήσιμος εἰς τοὺς ὁμοίους του; εἰς τὴν πατρίδα του, διὰ νὰ δυνηθῆ νὰ γράψῃ ὠραία βιβλία;

Ὡ! ὄχι. Διόλου. Ὁ Ἀντώνης ἐπεθύμει ἀπλοσύτητα νὰ εἶνε μέγας διὰ νὰ δύναται νὰ πῆγῃ σιγάρον.

Ὅταν ἔβλεπαν ἐνίστε κανένα νὰ καπνίζῃ, ἴσταντο καὶ τὸν παρεθῆρι με ἔκστασιν, με θαυμασμόν. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἔτρωγε, ὅτι ἐμάσσα, ὅτι κατέπιπε γευστικώτατον γλύκισμα. Τόσον ὠραῖον πρᾶγμα τὸ ἐνόμιζε τὸ καπνίζειν. Καὶ ἔβλεπε τὸν φαῖν καπνὸν ὅστις ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ καπνίζοντος, ὡς ἀπὸ καμμίαν καπνοδόχην ἐργαστασίου, ν' ἀναβαίνῃ ὑψηλὰ ὡς μικρὸν σύννεφον σχηματίζον δακτυλίους.

Ναί! ὅα ἦτο παρὰ πολὺ εὐτυχῆς ἂν ἠδύνατο καὶ αὐτὸς νὰ πῆγῃ ἐν σιγάρων.

Ἄλλὰ δὲν ἐτόλμα, διότι ἐφοβεῖτο τοὺς γονεῖς του, γνωρίζων ποίαν ἰδέαν εἶχον περὶ τοῦ καπνίσματος.

Καὶ ὁ πατὴρ αὐτὸς τοῦ Ἀντώνη δὲν καπνίζει. Ὅταν δὲ ὁ Ἀντώνης τὸν ἠρώτησε μετ' ἀπορίας μίαν ἡμέραν διατὶ, τῷ εἶπε πόσον βλαβερὸν εἶνε εἰς τὴν υγιείαν τὸ κάπνισμα, ὅτι ὁ καπνὸς εἶνε δηλητήριον τὸ ὅποιον πίνουν οἱ καπνίζοντες ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀνεπαίσθητοι; ὅτι δὲν ἐννοεῖ διατὶ καπνίζουν ὅσοι καπνίζουν, ἐπὶ τέλους δὲ τῷ διηγῆθῃ τὴν θλιβεράν ἱστορίαν ἐνὸς φίλου του ὅστις με τὸ σιγάρον ἔχασε τὴν ἄρεσίν του, κατέστρεψε τὴν υγιείαν του διότι τὸν εἶχε καταλάβει τὸ πάθος τοῦ καπνοῦ.

Εἰς τὴν ζωηρὰν φαντασίαν τοῦ Ἀντώνη οἱ λόγοι τοῦ πατρὸς του προῦξέννησαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν καὶ ἐπὶ ἡμέρας τινὰς ἐφοβεῖτο τὸ σιγάρον ὡς ἐχθρὸν ἐπικίνδυνον καὶ τρομερόν. Ἄλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ τρόμος του παρήρχετο καὶ ἤρχισε νὰ τὸν καταλαμβάνῃ πάλιν ἡ ἐπιθυμία τοῦ καπνίσματος.

Τί τὰ θέλεις; ἐσκέπτετο, ἄς λέγουν ὅ, τι θέλουν· εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα νὰ πῆγῃ κανεὶς σιγάρον.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ὑπῆγε με τὴν μητέρα του εἰς Πατησίους ὅπου ἔχουν περιόδι καὶ κομφὸν οἰκίαν ἐντὸς αὐτοῦ.

Μὲ πόσῃ χαρᾷ ἐπανεῖδε τὸν ἐκτεταμένον καὶ ὑπὸ λαχανικῶν καὶ ἀνθῶν καταφυτευμένον κηπὸν των! Ἄλλὰ πρὸ πάντων πῶς ἐνηγκαλίσθη τὸν Μπραῖμην, τὸν πελώριόν των κύνα, ἴσον με αὐτὸν κατὰ τὸ ἀνάστημα, ὅστις ἀπὸ τὴν χαρὰν του ἔσαινε τὴν οὐράν του, τὸν ἔλειχε με τὴν γλῶσσάν του, ἀνεπῆθα πρὸ αὐτοῦ φαιδρότατος, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ τῷ ἔλεγε με τοὺς νοσημονεστάτους ὀφθαλμούς του «καλῶς ἦλθες»!

Ἡ μήτηρ του ἀνέθη μετ' αὐτοῦ καὶ τοῦ γέροντος κηπουροῦ εἰς τὸν οἰκίσκον διὰ νὰ ἰδῆ ἂν χρειάζεται καμμίαν ἐπισκευήν, ἢ ἄλλο τίποτε, διότι μετ' ὀλίγον ὅλη ἡ οἰκογένεια θὰ μεταβῆ

ἐκεῖ νὰ διέλθῃ τὸ θέρος. Ἐπειτα δὲ ἐπάθησεν εἰς τὸν μικρὸν ἐξώστην ἐπὶ ἀγροτικῆς τινας καθέλας καὶ ἔβλεπε τὴν μαγευτικὴν πρασιναδα ἢ ὅποια ἐξετείνεται περίξ, καὶ ἀνέπνεε τὸν δροσερόν, τὸν εὐώδη, ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ὁ Ἀντώνης ἐν τῷ μεταξύ κατέθη κάτω μετὰ τοῦ γέροντος κηπουροῦ, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ κάψῃ ὀλίγα μαρούλια διὰ τὴν κυρίαν του.

Ἐξήγαγε δὲ καὶ τὴν καπνοσακούλαν του νὰ κάμῃ ἓνα σιγάρον.

Ὅταν ὁ Ἀντώνης εἶδε τὸν καπνὸν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραψαν ἀπὸ ἐπιθυμίαν ἀκατανίκητον, ἐπλησίασεν ὀρμητικῶς πρὸς τὸν γέροντα κηπουρόν καὶ τῷ εἶπε:

— Μπαρμπά-Θωμᾶ με κάμνεις κ' ἐμένα ἓνα σιγάρο;

Ὁ Μπαρμπά-Θωμᾶς, ἐδίστασε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἰμπορεῖ ν' ἀρνηθῆ ἄποτε εἰς τὸν Ἀντώνην, τὸν ὅποιον ἐκράτησε νῆπιον, τοσοῦτακτον εἰς τὴν ἀγάλην του, καὶ τὸν ἀγαπᾷ ὡς τρελλός, ἔκοψε ἐν φύλλον σιγαροχάρτου ἔβαλε μέσα ὀλίγον καπνὸν, τὸ περιστρέψε με τοὺς χονδρούς καὶ τυλώδεις δακτύλους, ἔκαμεν ἐν κυλινδρικοτάτων σιγάρων, τὸ ἦναψε καὶ τοῦ τὸ προσέφερε, λέγων εἰς αὐτὸν με φωνὴν τὴν ὅποιαν προσεπάθει νὰ κάμῃ αὐστηράν!

— Ἄλλη φορὰ, καυμένη, ἂν σὲ ἰδῶ καὶ πῆς σιγάρο, θὰ σὲ δεῖρω.

Ὁ Ἀντώνης εὐτυχῆς, καταγοητευμένος, λαμβάνει τὸν ἠσαυρόν του καὶ τρέχει εἰς τὴν ἀπολαύση βαδίζων κάτω ἀπὸ τὴν δενδροστοιχίαν.

Ἐρροσῆσεν ἀπᾶς, δῖς, ἐφύσησεν, εἶδε μετ' ὑπερηφανίας τὸν φαῖν καπνὸν νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀλλ' ἤρχισε νὰ ζαλλίζεται ὀλίγον, ἔπειτα δὲ τῷ ἐφάνη ὅτι τὸν κατέλαθεν ἀηδία καὶ ὅτι τοῦ ἤρχετο νὰ ἐμέσῃ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε δὲ δὲν εὔρε τόσον ὠραῖον πρᾶγμα τὸ σιγάρον. Ἄλλ' ὅμως ἐρρόφα, ἐρρόφα ὀλονέν.

Ἐξαρνα, ἐν ᾧ ἐβάδιζε, ὀλίγα βήματα πρὸ αὐτοῦ, εἰς τὴν καμπὴν τῆς δενδροστοιχίας βλέπει τὴν μητέρα του, ἣτις κατέθη νὰ περιπατήσῃ ἐπίσης ὑπὸ τὴν δενδροστοιχίαν.

Τὸν καταλαμβάνει τρόμος, τί νὰ κάμῃ; νὰ τὸ βίψῃ τὸ σιγάρον του; θὰ τὸ ἰδῆ ἢ μῆτηρ του.

Τέλος, ἀγωνιῶν, τὸ θέτει ἐντὸς τοῦ θυλακίου του πιέζει τὴν ἀνημμένην ἀκρὰν του καίει μὲν ὀλίγον τὰ δάκτυλά του, ἀλλ' ἐβάλλει στεναγμὸν ἀνακουφίσαις φθιθυρίζων.

— Ἀχ! τὴν ἐγλύτωσα!

Ἡ μήτηρ του βλέπουσα αὐτὸν ὠχρὸν καὶ τε-

ταραγμένον τὸν ἐρωτᾷ τί ἔχει; ὁ Ἀντώνης λέγει ὅτι δὲν ἔχει τίποτε, καὶ βαδίζει παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μητρὸς του σφοδρῶν ἔχων κεφαλαλγίαν.

Αἰφνης ὁσμὴ κατομένου πανίου ἤρχισε νὰ διαδίδεται. Ἐκείνο κατὰ τί ἐκεῖ πλησίον εἰς ἀπὸ αὐτοὺς ἐκείτο. Ὁ Ἀντώνης θέτει τὴν χεῖρά του εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ τὸ ἐξάγει βιαιῶς, καύσας τοὺς δακτύλους του. Αὐτὸς ἐκείτο! Ὡ! ἔννοε τί συμβαίνει, δὲν εἶχε σβύσει τὸ σιγάρον, καὶ μετέδωκε τὸ πῦρ εἰς τὸ ἔγδυμά του!

Περίτρομος, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ, βλέπων τὸν κίνδυνον γινόμενον φοβερώτερον, αἰσθανόμενος τὸ πῦρ ἐγγίζειν ἤδη τὰς σάρκας του φρικώδεις ἐκβάλλων κραυγὰς—τὸ σιγάρον! τὸ σιγάρον! ἐξάγει ἀπελπιστικῶς τὸ φόρεμά του, τὸ ρίπτει κατὰ γῆς, ἡ δὲ μήτηρ του ὠχρὰ ἐκ τοῦ τρόμου τῆς ὁρμῆς καὶ τὸ πόδοπατεῖ καὶ σβύνει τὸ πῦρ.

Ἐπειτα δὲ ἔστρεψε καὶ τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτῶς χωρὶς νὰ εἶπῃ τίποτε· ἀλλὰ τὸ βλέμμα τῆς ἐκεῖνο ἐξέφραξε τόσῃν πικρίαν, τόσῃν λύπην, τόσῃν ἐπίπληξιν, ὥστε ὁ Ἀντώνης ὤρμησεν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητρὸς του κραυγῶν μετὰ δακρύων:

— Ἀχ! μητέρα, συγχώρησέ με! δὲν τὸ ξανακάμνω πλέον, ποτέ, ποτέ.

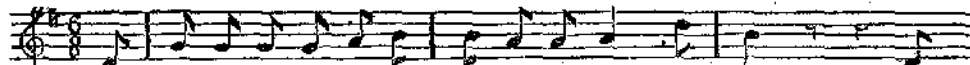
Ὁ Μπαρμπα-Θωμᾶς ἔμεινεν ἀπαρηγόρητος ἰδὼν ὅτι ὀλίγον ἐλείψε νὰ κἀνὴ τὸν Ἀντώνη του μὰ τὸ σιγάρον του καὶ ὠρμήθη ὅτι οὐδέποτε θὰ δώσῃ εἰς παιδί πλέον σιγάρον.

Ὁ δὲ Ἀντώνης τοιαύτην ἀπέχθειαν, τοιαύτην ἀποστροφὴν αἰσθάνεται ἔκτοτε πρὸς τὸ σιγάρον, ὥστε ἂν θέλῃ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ κανενὸς πράγματος τὸ ὅποιον ἐμπνέει ὑπερβολικῶν ἀντιπάθειαν λέγει: « Εἶνε ἀνοστοτώτατον, ἀηδέστατον, σωστὸ σιγάρον! »

Ἔ. ΚΟ.
ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Ο ΜΥΛΟΣ

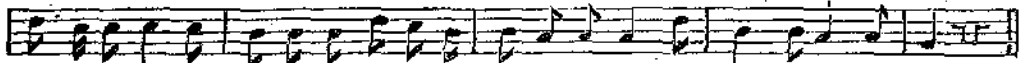
Μελωδία Γερμανική

Ὁ μύ-λος γυ ρί ζει, ὁ μύ-λος κροτεῖ. Πλίκ, πλάκ. Ἀ!

πό-σον μ' ἀρέ-σει καὶ μ' εὐχαρι-στεῖ Πλίκ, πλάκ. Ἐ - κεῖ ὁ καλὸς μύ-λω-

νάς γρηγο-ρεῖ. Τὸ ἔρ-γον ὦ-ραῖ-α ἐμ-πρὸς προχωρεῖ. Πλίκ, πλάκ, πλίκ, πλάκ. Πλίκ, πλάκ.

Ὁ μύλος γυρίζει, ὁ μύλος κροτεῖ.

Πλίκ, πλάκ.

Ἀ! πόσον μ' ἀρέσει καὶ μ' εὐχαριστεῖ.

Πλίκ, πλάκ.

Ἐκεῖ ὁ καλὸς μυλωνᾶς γρηγορεῖ.

Τὸ ἔργον ὠραῖα ἐμπρὸς προχωρεῖ

Πλίκ, πλάκ· πλίκ, πλάκ· πλίκ, πλάκ.

Ὁ μύλος γυρίζει, ὁ μύλος κροτεῖ.

Πλίκ, πλάκ.

Ἀ! πόσον μ' ἀρέσει καὶ μ' εὐχαριστεῖ.

Πλίκ, πλάκ.

Γυρίζει, γυρίζει, ἀλέθει καλὰ

Σιτάρι κριθάρι καὶ ἄλλα πολλὰ.

Πλίκ, πλάκ· πλίκ, πλάκ· πλίκ, πλάκ.

Γυρίζετε πάντα τοῦ μύλου τροχοί.

Πλίκ, πλάκ.

Νὰ γείνη ἄλευρι νὰ τρώω οἱ πτωχοί.

Πλίκ, πλάκ.

Νὰ κάμνῃ κουλούρας πολλὰς ὁ ψωμάς,

Νὰ δῶ ἡ μαμά δύο, τρεῖς, καὶ ἑξήμας.

Πλίκ, πλάκ· πλίκ, πλάκ· πλίκ, πλάκ.

ΑΔ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

Η ΜΗΤΕΡΑ

Ὅταν ἡ πρώτη σου φωνὴ τὸ στόμα σου ἀνοίξῃ, τὸν βρεφικὸ τὸν θρήνόν σου ποῖς ἔρχεται νὰ πῆξῃ με πρῶτο, πρῶτο φιλίμα, με πρῶτῃ καλημέρᾳ, Ποῖς ἄλλος; ἡ μητέρα.

Καὶ ὅταν ὕπνος μυστικὰ τὰ μάτια σου σφαλίσῃ καὶ σὲ ἀθῶα ὄνειρα ὁ νοῦς σου φτερουγίσῃ, ποῖς ἀγρυπνεῖ ὀλόχαρος ἴσῃν κούνια σου καὶ πέρα, Ποῖς ἄλλος; ἡ μητέρα.

Καὶ ὅταν ἄρρωστη, γλωμῆ ἡ κεφαλὴ σου γέρῃ, ποῖς βάλσαμο ἴσον πόνου σου μετὰ φιλιὰ του φέρνῃ, ποῖς σὲ κοιμάξῃ με φωνὴ ἀγγέλου γλυκυτέρα, Ποῖς ἄλλος; ἡ μητέρα.

Κι' ὅταν ἀθῶα, παιδικὴ χαρὰ σὲ χαιρεσάῃ, ποῖς τὴ χαρὰ σου δέχεται καὶ ποῖς χαμογελάει, σιμά, σιμά ἴσῃν κούνια σου καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα, Ποῖς ἄλλος; ἡ μητέρα.

Καὶ ὅταν πάλιν παιδικὸ τὸ μάτι ἀτενίσῃ, μετὰ ἀθῶο βλέμμα σου ποῖδον πρῶτα θὰ ζητήσῃς; καὶ ποῖς θὰ πρέψῃ παρευθὸς ταχὺς σὺν τὸν ἀέρα, Ποῖς ἄλλος; ἡ μητέρα.

Αὐτὴ ποῦ χύνει δάκρυα ἴσον πόνου τὸν ἴδιόν σου, ὅπου χαμόγελο γλυκὸ χαρίζει ἴσῃν τὴν χαρὰ σου, ποῦ ἀγρυπνεῖ ὀλονυχτικῶς ἴσῃν κούνια, ἴσῃν τὸ πλευρό σου τί θέλει μόνον ἀπὸ σέ; ἀγάπη ἀπ' τὴν καρδιά σου.

Ι. Κ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΕΚΤΟΡΟΣ

Πόσον ὠραῖος εἶνε ὁ Ἐκτωρ, τὸ μικρὸν κυνάριον, μετὰ τὰ λευκὰ λευκὰ καὶ μακρὰ μακρὰ λάκια του μετὰ τοὺς μικροὺς του ἐξύπνους ὀφθαλμούς! Σήμερον τὸ πρῶτὸν τὸν ἔλουσαν, τὸν ἐσακούουσιν, τὸν ἐκτένιουσιν ἡ δὲ μικρὰ του φῆλη Μίνα τοῦ ἐφόρεσε καὶ ἐν ὠραῖον περιλαίμιον ἀπὸ γαλανὴν ταινίαν με φιδόγκον.

Αὐτὴ ἡ Μίνα τὸν ἀγαπᾷ πάλιν τὸν Ἐκτορα.

Μόνον τὸν βασανίζει καμμίαν φοράν θέλει καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸν βάλῃ νὰ σταθῇ ὀρθίος. Ἀλλ' ὁ Ἐκτωρ τότε δυσχεραστεῖται.

— Πῶς, Ἐκτωρ, δὲν εἰμπορεῖς νὰ σταθῇς ὀρθίος εἰς τὰ ὀπίσθια πόδια σου; παρατήρησε πῶς στένω ἐγώ! τῷ λέγει ἡ Μίνα.

— Γάδ, γάδ, μικρὰ μου κυρία, σὺ ἔχεις δύο πόδας, εἰς ἐμὲ ἴσῃν ὁ Θεὸς ἔδωκε τέσσα-

ρας. "Αν ήθελε να περιπατώ κ' εγώ όρθιος όπως σύ, θα μου έδειδε δύο μόνον.

Επειδή όμως ο Έκτωρ είχε κυνάριον ευπειθές, πολύ ευπειθέστερον από μερικά κοράσια τα οποία γνωρίζω, κάμνει επί τέλους, ό,τι επιθυμεί ή κυρία του, και στέκει σούζα.

Τώρα να μου πής το μάθημά σου, κύριε Έκτωρ.

— Γάβ, γάβ, λέγει ο Έκτωρ.

— Καλά, και έπειτα;

— Γάβ, γάβ.

Μόνον αυτό το μάθημα ήξεύρει ο καυμένος ο Έκτωρ.

— Πολύ καλά, Έκτωρ, πολύ καλά. Είμαι ευχαριστημένη από σέ. Θα σου βάλω άριστα.

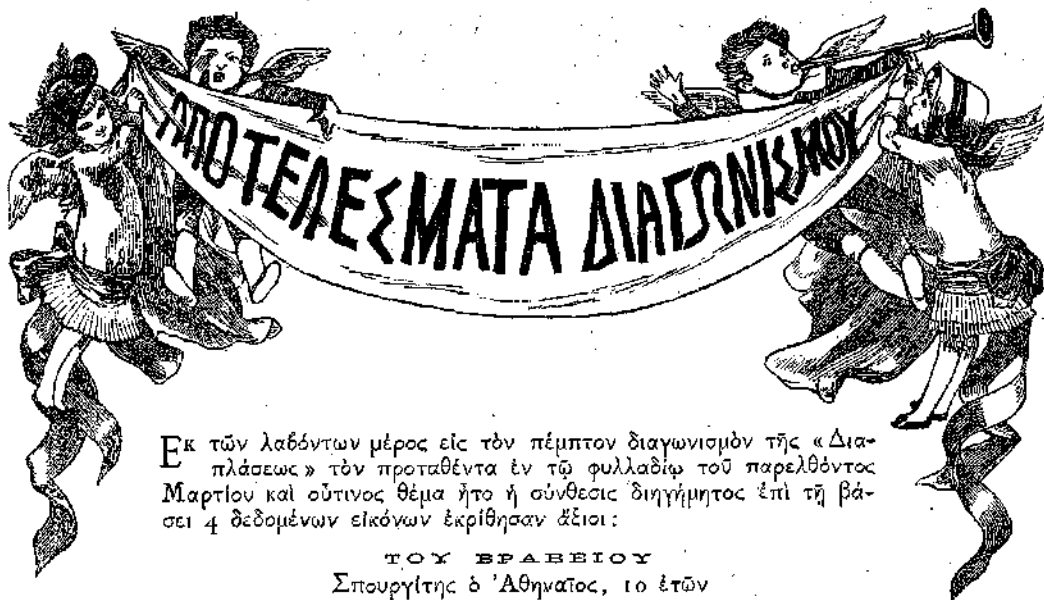
Και ή Μίνα, ή όποια είχε πολύ αγαθή κόρη, διά να ανταμειφη τον Έκτορα ό όποιος έμαθε τόσον καλά το μάθημά του, μοιράζεται με αυτόν το γλύκισμα, το όποϊον τή έδωκεν ή μαμά της.

— Γάβ, γάβ, λέγει και πάλιν ο Έκτωρ.

Αλλά τώρα πλέον το γάβ, γάβ τούτο δεν είναι μάθημα, σημαίνει απλούστατα:

— Ευχαριστώ, μικρά μου κυρία.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Εκ των λαβόντων μέρος εις τον πέμπτον διαγωνισμόν της « Διαπλάσεως » τον προταθέντα εν τω φυλλαδίω του παρελθόντος Μαρτίου και ούτινος θέμα ήτο ή σύνθεσις διηγήματος επί τη βάσει 4 δεδομένων εικόνων εκρίθησαν άξιοι:

ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Σπουργίτης ο Αθηναίος, 10 ετών

Του πρώτου έπαίνου

Οραέ ο Γενναίος, 13 ετών

Του δευτέρου έπαίνου

Αιυόλιος Τσάπαλος, 7 ετών

Ευφήμου μνείας

Ανθος των Λειμώνων, 10 ετών.— Απιαστος, 11 ετών.— Ροδόχρους Μηλέα, 10 ετών.— Ε. Νάρκισσος.— Φωτοβόλος Αστήρ, 14 1/2 ετών.— Αικατερίνη Χατζοπούλου, 12 ετών.— Αθήφα Περιστερά.— Σταμάτιος Εύμορφόπουλος, 7 ετών.— Παπαρούνα, 9 ετών.— Γραΐα Δρύς, 9 1/2 ετών.— Θρασύβουλος Α. Σ. 12 ετών.— Κρικρικρί και Τουρουρού, 10 ετών.— Ελένη Θεοδωρήτου, 9 ετών.— Πετρούλα Σ. Αντωνακάκη, 14 ετών.— Απορος Πάις, 10 ετών.— Ευγένιος Ιωαννίδης, 13 ετών.— Πολυγράφος, 8 ετών.— Μιχαήλ Γ. Γερασιμίδης, 15 ετών.— Γέρων Κηπουρός, 10 ετών.— Αραπάκος, 12 ετών.— Ελευθέριος Π. Ιωάννου, 8 ετών.— Πηνελόπη Β. 10 ετών.— Πέτρος Ο. Γαλανός, 10 ετών.— Έρυθρος Ψιττακός, 11 1/2 ετών.— Ευθύδουλος Δημητριάδης, 12 ετών.— Ελληνική Φωτιάδου, 12 ετών.— Σοφία Κ. Στεφοπούλου, 7 ετών.— Συλλογισμένος, 13 1/8 ετών.— Ελευθέριος, 14 ετών.— Ελληνική Σημαία, 12 ετών.

Πόσον ευχαριστημένη είναι ή « Διαπλάσις » βλέπουσα ότι οι μικροί της φίλοι έννοούσι πόσον ωφέλιμοι είναι οι διαγωνισμοί τους όποιους τοις προταίνει, και καταγίνονται εις αυτούς με μεγαλειτέρα προθυμία! 104 έλαβον μέρος εις τον πέμπτον διαγωνισμόν, 104 χαρίεσσα και ζωηρά κεφαλαί ειργάσθησαν, έσκέφθησαν, έπενεύσθησαν, παρήγαγον 104 διηγήματα, εκ των όποιων μερικά είναι τόσον άριστα! Ποία μεγαλειτέρα χαρά διά την « Διαπλάσι » παρά να βλέπη τους μικρούς της φίλους γινόμενους τοιούτους όποιους τους θέλει;

Αλλ' ή « Διαπλάσις » έχει και μίαν λύπην και μίαν λύπην μεγάλην μερικοί—όλίγοι εύτυχως— μικροί φίλοι της δεν ένόησαν φαίνεται ποίος είναι ο σκοπός των διαγωνισμών και βαρυνόμενοι, ή μη είμπορούντες να γράψωσι μόνοι των, παρακαλούσι τον πατέρα των, ή τον άδελφόν των, ή άλλον τινά όστις διά να τους ξεφορτωθή τοις γράφει έν διήγημα, το όποϊον, σημειώσατε, ως επί το πλείστον δεν είναι καλόν, διότι δεν έχει την άφέλειαν εκείνην ήν θα είχαν έν άληθές παιδικόν διηγημάτιον. Τότε λοιπόν λυπείται πολύ ή « Διαπλάσις ». Και ήμπορεί να μη λυπηται όταν βλέπη ότι μερικοί φίλοι της θέλουν να την γελάσουν, θέλουν να την άπατήσουν; τί άνθρωποι θα γείνουν λοιπόν εκείνοι οι όποιοι από τώρα αρχίζουν να ψεύδονται, να άπατώσι; Και αν δεν εργαζώνται από τώρα μόνοι των πώς θα τους ίδη μίαν ήμέραν ή « Διαπλάσις » καλούς συγγραφείς, οι όποιοι να συγκινούν και να τέρπουν χιλιάδας άναγνωστών με τά έργα των, συγγραφείς ενδόξους τιμώντας και την πατρίδα των και το έθνος των;

Δεν έχει δικαίον λοιπόν να λυπηται ή « Διαπλάσις »; Δεν είναι άληθές ότι οι μικροί της φίλοι ουδέποτε πλέον θα τή δώσουν άφορμήν λύπης;

Εις τον Διαγωνισμόν τούτον παρετήρησεν ή « Διαπλάσις » ότι τινές των μικρών της φίλων προώδευσαν, ήρχισαν να μορφώνουν ύφος, ήρχισαν δηλαδή να εκθέτουν τάς ιδέας των ουχι όπως τύχη, άραδειάζοντες μόνον λέξεις την μίαν κατόπιν της άλλης, αλλά με όλίγην χάριν, με όλίγην τέχνην και πρέπει, όσοι θέλουν να γράφουν καλά, να προσέχουν πολύ εις το ύφος· μία ιδέα είναι δυνατόν να εκφραστή κατά πολλούς τρόπους, πρέπει λοιπόν να ήξεύρη όστις γράφει κατά ποϊόν τρόπον εκφραζόμενη δύναται να προσενήση μεγαλιότεραν έντύπωσιν. Έννοείται ότι τούτο είναι πολύ δύσκολον· αλλά τί δεν κατορθούται με την ευφυίαν και την επιμέλειαν; Και πρέπει να το κατορθώσητε. Διότι όσοι έχουν ώραϊον ύφος είναι ως να ένδύουν τάς ιδέας των με ώραία φορέματα.

Ας ίδωμεν τώρα και τους διαγωνισθέντας.

Εκ των 104 ουκ όλίγοι άπορρίπτονται άλλοι μόνον διότι δεν έφύλαξαν τους όρος του διαγωνισμού, άλλοι διότι έγραψαν το διηγημάτιόν των δυσαναγνώστως ώστε δεν ήδυνήθημεν να έννοήσωμεν τί ήθελαν να είπουν, και άλλοι διότι το διηγημά των ήτο πολύ ατέχνως γεγραμμένον.

Εκ των ληφθέντων ύπ' εφιν:

Ο Σταμάτιος Εύμορφόπουλος, ή Παπαρούνα, ή Γραΐα Δρύς, ο Θρασύβουλος Α. Σ., ο Κρικρικρί και Τουρουρού, ή Ελένη Θεοδωρήτου, ή Πετρούλα Σ. Αντωνακάκη ο Απορος Πάις, ο Ευγένιος Ιωαννίδης, ο Πολυγράφος, ο Μιχαήλ Α. Γερασιμίδης και άλλοι αναλόγως της μικράς των ηλικίας έγραψαν πολύ καλά· δεν υπάρχει άμφιβολία ότι εις άλλους διαγωνισμούς θα γράψουν πολύ καλλίτερον και ή « Διαπλάσις » θα τους έπανέση. Το αυτό έχομεν να είπωμεν και διά τον Έρυθρόν Ψιττακόν, Έλληνικήν Σημαίαν, Ελευθέριον Π. Ιωάννου, Πηνελόπην Β.

Η Αικατερίνη Χατζοπούλου, ή Αθήφα Περιστερά, ο Γέρων Κηπουρός, ο Αραπάκος, ο Συλλογισμένος, ο Ελευθέριος, έγραψαν με άρκετην άφέλειαν και τρυφερότητα· αλλ' άναγνώσκοντες τά διηγημάτια των έν φ' ήτοιμαζόμεθα να στρέψωμεν το φύλλον, τί είδομεν; το όνομά των· το διήγημα ανέλπιστας και άποτόμως έτελειώσεν.

Ο Φωτοβόλος Αστήρ εις τον διαγωνισμόν τούτον έφάνη πολύ καλλίτερος παρ' όσον εις τους προηγούμενους, το ύφος του είναι πολύ όμαλόν, χωρίς καμμίαν έκλαμψιν ευφυίας, αλλά και χωρίς καμμίαν άνοησίαν.

Εις τον Νάρκισσον, ο όποιος δεικνύει άρκετην εξάτησιν εις το γράφειν, θα φανώμεν πολύ αυστηροί, διότι είμεθα βέβηκοι ότι ήμπορεί να γράψη πολύ καλλίτερα άφ' ό,τι έγραψε τώρα· τή λέγομεν λοιπόν ότι το ύφος του είναι επιτετηθευμένον· είπομεν πρό όλίγου ότι το ύφος ομοιάζει με τά ένδύματα· το παιδί ένδύεται άλλως, ο νέος άλλως, ο γέρων άλλως, επίσης και το ύφος είναι διαφορετικόν αναλόγως του θέματος· το θέμα του διαγωνισμού τούτου ήτο έλαφρόν, και δεν

εταίριαζε να μεταχειρισθῆ δι' αὐτὸ ὕψος τέσσε φουσκωμένον. — Εἰς τὸ διήγημά του λέγει: «ἦτον ἡ ὥρα ἐνάτη π. μ. ὅτε ἡ φύσις εἶχεν ἐξυπνήσει». Σημειώσατε, διτι πρόκειται περὶ καλοκαιρινῆς ἡμέρας φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ Νάρκισσος ἐξυπνᾷ πολὺ ἄργά· ἡ φύσις ἐξυπνᾷ πολὺ ἐνωρίτερα του· καὶ ἂν θέλη ἄς δοκιμάσῃ· μίαν ἀκόμη παρατήρησιν· τῷ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι φαινόμεθα πολὺ αὐστηροὶ μόνον καὶ μόνον διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡμπορεῖ νὰ γράψῃ καλλίτερον· τὸ διδάγμα του εἰς τὸ τέλος εἶνε ὀλίγον ἀνοστον· τὴν ἰδίαν τῆς μουρούνας ἀκόμη τὸ κάμνον ὠραία ὠραία καταπότια καὶ τὸ λαμβάνουν, διότι ἐννοοῦν μὲν οἱ ἄνθρωποι νὰ ὠφελῶνται, ἀλλὰ χωρὶς νὰ αισθάνωνται δυσάρεστοιαν· ἐπίσης καὶ τὰ διδάγματα ἐννοοῦν νὰ τ' ἀκούουν οἱ ἀναγνώσται, ἀλλὰ τὰ θέλουν ὡς καταπότια, καὶ ὄχι ὡς δυσάρεστον λάδι τῆς μουρούνας.

Ἡ Ῥοδόχρους Μηλέα ἐπέτυχεν ἀρχετὰ εἰς τὴν ἀφελῆ διήγησιν· φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε κοντόφθαλμος· διότι τόσο δὲ ἐκεῖ ποὺ τὸ ὄπσιον ἦτον ἐπὶ τοῦ ξύλου εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Διαγωνισμοῦ τὸ ἐξέλαθεν ὡς πεταλούδαν.

Ὁ Ἀπιαστος γράφει πολὺ καλὰ τὴν γλῶσσάν μας καὶ τῷ συγχαίρομεν· μεταχειρίζεται λέξεις ἐνίοτε μάλιστα καὶ πολὺ ἑλληνικάς· καὶ παρ' αὐτοῦ ἐλπίζομεν πολλὰ· ἀλλὰ τὸ ὕψος του εἶνε ἐπιτηθευμένον· ἔπειτα φαίνεται ὅτι τὰ ἔβαλε καὶ καλὰ καὶ σώνει μετὰ τὴν ὀρθογραφίαν· ἀλλ' ἡ ὀρθογραφία δὲν εἶνε ἀλάτι καὶ πιπέρι νὰ ἐμβαίνει παντοῦ· τὸ παιδί ἔχασε τὸ καπέλον του; προσεύχεται· τὸ εὗρισται; προσεύχεται· δὲν ἐνθυμούμεθα ποσάκις ἀκόμη προσεύχεται· τὸ διήγημά του ἔχει πολλὰ πλεονεκτήματα· ἀλλ' ὁ φίλος Ἀπιαστος πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι τὸ πολὺ σοβαρὸν καὶ τὸ πολὺ γελοῖον δὲν ἀπέχουν πολὺ.

Τὸ Ἄνθος τῶν Λειμώνων γράφει μετὰ πολλὴν χάριν καὶ γράφει μετὰ τὴν προσοχὴν ὡς νομίζει κανεὶς ὅτι κεντᾷ· ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὸ κέντημά της ἐνομοίσαμεν ὅτι διεκρίναμεν καὶ μερικαὶς ξέναις βελοναῖς· ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἡ «Διάπλασις» εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ ἔργον της.

Ὁ Αἰμύλιος Τσάπαλος παρέχει πολλὰς ἐλπίδας· εἶνε τόσο μικρὸς ἀκόμη! ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του ἔγραψε κάλλιστα· ἡ «Διάπλασις» εἶνε κατενθουσιασμένη μαζὶ του· ἡ διήγησίς του εἶνε ἀφελεστάτη· ὁ μικρὸς μας φίλος θὰ εὐδοκίμησῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὰ τρυφερά πράγματα καὶ νὰ μᾶς ἐνθυμηθῆ· μᾶς συνεκίνησε δὲ πολὺ ἡ ἰδέα του ὅτι τὸ πτηνὸν τὸ ὄπσιον ἦτον ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον ἐκράτει ἐπὶ τοῦ ῥάμφους του τροφὴν καὶ ὅτι ὁ Πέτρος (τὸ παιδίον) ἐσυλλογίσθη ὅτι θὰ τὴν πηγαίῃ εἰς τὰ τέκνα του, καὶ ἔπειτα ἐσυλλογίσθη πῶς θὰ ἐφάνετο εἰς αὐτὸν ἂν ἐπάθαινον τίποτε οἱ γονεῖς του, καὶ μετὰ τὴν σκέψιν αὐτὴν ἀπῆκεν ἀνεπέχλητον τὸ πτηνόν.

Ὁ Ῥαῖξ ὁ Γενναῖος ἔγραψεν ἐν ὠραιότατον διηγηματάκι· ἔχει ὠραία πλοκή· τὸ τέλος μόνον εἶνε ὀλίγον ἀφύσικον, ἀλλ' ἔχει τὴν χάριν, τὴν περιγραφικότητα! Βεβαίως ἐντὸς ὀλίγου Ὁ Ῥαῖξ ὁ Γενναῖος ἂν δὲν χάσῃ τὴν περὶ τὸ γράφειν γενναϊότητά του θὰ κατακτήσῃ τὸ βραβεῖον· ἀλλὰ πρέπει νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν. Γίνεται αὐτὸ; συγγραφεὺς καλὸς καὶ ἀνορθόγραφος ἠκούσθη ποτέ; Καὶ μετὰ ἔλα ταῦτα τὸ διήγημά του εἶχε πάλιν πολλὰς ἐλπίδας νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον ὡς καλλίτερον, ἂν μὴ εὗρισκετο ὁ Σπουργίτης ὁ Ἀθηναῖος.

Τὸ διήγημα τοῦτου εἶνε τὸ κάλλιστον ὅλων· ἔχει ἀφελειαν πολλήν, κάπου κάπου ὀλίγη εὐφροσύνη, πλοκήν πολὺ τεχνικὴν, καὶ διάλογον φυσικόν· τὸν μικρὸν μας φίλον δὲν τὸν εἶδομεν ποτέ ἀκόμη νὰ μᾶς γράψῃ· διαγωνίζεται τὴν πρώτην φορὰν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε τὸν σύρομεν ἀπὸ τὸ μικρὸν αὐτάκι, καὶ τοῦ θέτομεν ἐπὶ τῆς ζωηροτάτης βεβαίως κεφαλῆς του τὸν στέφανον τοῦ βραβεῖου.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τὸν προεκάλεσε ἐν σελίδι 45 τοῦ φυλλαδίου τοῦ ἀπεριλήθοντος Μαυρίου

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΜΑΥΡΙΚΟΥ

Μίαν ὠραίαν ἡμέραν τοῦ Μαρτίου—ὀλίγας ἡμέρας πρὶν νὰ προτείνῃ ἡ «Διάπλασις» εἰς τοὺς συνοδωμένους της τὸν Πέμπτον Διαγωνισμόν της—ὁ Μαυρίκος ἀπεφάσισε νὰ πάγῃ εἰς τὸ κυνήγι. Τὸν ἔλεγον Μαυρίκον γιατί ἦταν πολὺ μελαγχροῖος καὶ φοροῦσε καὶ μαῦρα.

— Ὅσα κόψω λουλουδία, θὰ πιάσω πεταλούδας, θὰ σκοτώσω πουλιά... μετὰ ταῖς πέτρας, εἶπε μετὰ τὸν νοῦν του. Αὐτὸ ἦταν τὸ κυνήγι τοῦ Μαυρίκου.

Καὶ ἐπῆρε καὶ ἕνα καλάθακι μαζὶ του διὰ νὰ τὸ γεμίσῃ μετὰ ὅ,τι ἡμπορέσῃ ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρία.

Κατ' ἀρχὰς εἶδε μίαν ὠραίαν ἀσπρὴν πεταλούδαν μετὰ μαύρας βούλας εἰς τὰ πτερὰ της νὰ κάθεται ἐπάνω εἰς ἕν ἄνθος.

— Ὅσα τὴν πιάσω εἶπε· ἀλλ' ἡ πεταλούδα φαίνεται δὲν ἤθελε νὰ τὴν πιάσῃ καὶ ἔφυγε καὶ ἐπτοῦσε ἀπὸ ἄνθος εἰς ἄνθος· ὁ Μαυρίκος ἔβγαλε τὸ καπέλο του καὶ τὴν κυνηγοῦσε· ἀπ' ἐδῶ τὴν ἔχει ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἔχει, τὴν προσφάνει καὶ τὴν πλακόνει μετὰ τὸ καπέλο του· εἶχε κουρασθῆ πλέον ἀπὸ τὸ τρέξιμο· ἐκάθησε λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα καὶ ἤθελε νὰ τὴν καρφώσῃ τὴν καυμένην τὴν πεταλούδα ἐπάνω εἰς τὸ πτερὸ τοῦ καπέλου του· ἀλλ' ἐκείνη, σὰν νὰ τὴν ἐποροῖδευε, τὸν ἀφίνει καὶ φύγει.

Δυσηρεστημένος τότε ὁ Μαυρίκος σηκώνεται καὶ προχωρεῖ, ἐκεῖ πλησίον εὗρισται ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ποῦ ἐκρατοῦσε ἐν ὠραίον τριαντάφυλλον διὰ νὰ τὸ ὑπάγῃ τῆς μητέρας του· ὁ Μαυρίκος τὸ ἀρπάξει τὸ τριαντάφυλλο, τὸ βάζει μέσα εἰς τὸ καλάθακι του καὶ τρέχει. Τρέχει καὶ τὸ κοριτσάκι οἱ φοβιτσαρίδες, ἔλαμε τὸ παληγάρι εἰς ἄλλο ἄλλο ἄλλο πειὸ ἀδύνατον ἀπὸ αὐτόν. Παίρνει μίαν πέτρα καὶ τὸ σημαδεύει. Ἀλλὰ τὸ πουλάκι, σὰν νὰ τὸν ἐποροῖδευε καὶ αὐτὸ, ὅπως καὶ ἡ πεταλούδα, ἐπέταξε ὀρθόγυρα, ὀρθόγυρα ὕψηλά.

— Τὸ τριαντάφυλλό μου! καὶ ἔκλαιε.

Καὶ ἐγύρισε πίσω δίχως τριαντάφυλλο τὸ καυμένο.

Καὶ ὁ Μαυρίκος ἔτρεχε ἔχων ἐν μοναχῷ κυνήγι μέσα εἰς τὸ καλάθι του, τὸ τριαντάφυλλο, τὸ ὄπσιον ἔκλειπε ἀπὸ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι.

Ἐπειτα ἐπάνω εἰς ἕνα φράκτιν βλέπει ἕνα πουλάκι.

— Ὅσα τὸ σκοτώσω, εἶπε μετὰ τὸν νοῦν του. Διότι ὁ Μαυρίκος, ὅπως ὄλοι λέγει, καὶ ἀφίνει τὸ καλάθακι του εἰς μίαν ἀκρὰν καὶ τρέχει νὰ τὴν πιάσῃ.

Ἀλλ' ἔξαφνα κρῦος ἰδρῶς τὸν βρέχει, τὰ γόνατά του τρέμουν, τὰ χέρια του τρέμουν, αἱ τρίχες του σηκώθηκαν ὀρθαὶ ἀπὸ τὸν φόβον, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ καπέλο του ἐτρόμαξε καὶ ἔπεσε ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Μαυρίκου.

Διότι ἐν ᾧ ἐπῆγε νὰ ἀπλώσῃ τὸ χερί του διακρίνει μέσα εἰς τὰ χόρτα κατ' ἀρχὰς δύο μεγάλα μεγάλα αὐτὰ καὶ ἔπειτα ἕνα λαγὸ, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ὀρθος (ἦτον πληγωμένος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ φύγῃ) καὶ τὸν παρατηροῦσε μετὰ ἕνα βλέμμα τὸ ὄπσιον εἰς τὸν Μαυρίκον ἐφάνη πολὺ ἄγριο!

Τότε περισσότερο δυσηρεστημένος ὁ Μαυρίκος προχωρεῖ εἰς τὸ λειβάδι ἐπάνω εἰς ἕνα λουλούδι βλέπει μίαν ἄλλην πεταλούδα, μετὰ χρωματιστὰ πτερὰ.

— Τώρα βλέπετε σὺ,

Τὸ βήχει εὐθὺς ἔς τὴ φυγάλα καὶ ἀπὸ τὴν βίαν του νὰ φύγη ἀφῆσε ἐκεῖ καὶ τὸ καλάθι του Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἰκίαν του τοῦ λέγει ἡ μαμά του:

- Πού εἶνε τὸ καλάθι σου; — Ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ λειβάδι.
- Ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ λειβάδι; Πῆγαινε γρήγορα νὰ τὸ πάρης;
- Φοβοῦμαι, εἶπεν ὁ Μαυρίκος, καὶ διηγήθη εἰς τὴν μητέρα του ὅλα ὅσα τοῦ συνέβησαν.

Ἡ μαμά του τὸν ἐπέπληξε πολὺ διατὶ ἐράνη τόσο κακὸς εἰς τὸ μικρὸ κοριτσάκι καὶ τοῦ ἐκλεψε τὸ τριαντάφυλλο του, ἔπειτα τὸν ἐπέπληξε διατὶ νὰ θέλῃ νὰ πειράξῃ καὶ νὰ σκοτώνη ταῖς πεταλούδας καὶ τὰ πουλάκια, τὰ ὅποια μόνον τὰ σκληρὰ παιδία τὰ βλέπτουν. Ἐπὶ τέλους δὲ τὸν ἐπέπληξε διατὶ νὰ εἶνε τόσο δειλὸς καὶ νὰ φοβῆθῃ ἓνα λαγὸ.

— Γρήγορα νὰ πῆς νὰ μοῦ τὸ φέρῃς τὸ καλάθι σου, τοῦ εἶπεν ἡ μαμά του· δειλέ!

Καὶ ὁ Μαυρίκος ἐγύρισε πίσω καὶ ἐπῆγε καὶ τὰ τὸ ἔμαθα κ' ἐγώ. Ἐπεινὰς τὰς ἡμέρας ἔλαβα καὶ τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» μετ' τὸν Διαγωνισμόν. Ἀφοῦ παρετήρησα καλὰ καλὰ τὰς εἰκόνας εἶπα: — Θαρρεῖς πῶς ἐπίτηδες καὶ ἡ «Διάπλασις» ἔβαλε αὐτὰς τὰς εἰκόνας διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸν Μαυρίκον διὰ τὴν δειλίαν του. Τί ἄλλο δὴρήματα νὰ γράψω; Τὸ κυνήγι τοῦ Μαυρίκου θὰ τὸ κάμω διαγωνισμόν μετ' 732 λέξεις καὶ θὰ τὸ στείλω εἰς τὴν «Διάπλασιν». Καὶ τὸ ἔστειλα.

ἔφερε τὸ καλάθι κατεντροπιασμένος, πού ἐφοβήθηκε ἓνα λαγὸ.

Ἄλλὰ τὰ παιδία, δὲν ἤξεύρω πῶς, ἔμαθαν ὅτι ὁ Μαυρίκος ἐφοβήθηκε ἓνα λαγὸ καὶ τὸν ἐπαιροῦσαν διὰ τὴν δειλίαν του.

— Τὸ καληκάρη! τοῦ ἔλεγε τὸ ἓνα παιδί.

— Πῆγε καὶ ἔς τὸ κυνήγι! τοῦ ἔλεγε τὸ ἄλλο.

— Ἀντὶ νὰ βάλῃ αὐτὸς τὸν λαγὸ μέσα ἔς τὸ καλάθι, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν βάλῃ ὁ λαγὸς αὐτὸν μέσα εἰς τὸ καλάθι.

Ἀπὸ τὰ παιδία αὐτὰ τὸ ἔμαθα κ' ἐγώ. Ἐπεινὰς τὰς ἡμέρας ἔλαβα καὶ τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» μετ' τὸν Διαγωνισμόν. Ἀφοῦ παρετήρησα καλὰ καλὰ τὰς εἰκόνας εἶπα: — Θαρρεῖς πῶς ἐπίτηδες καὶ ἡ «Διάπλασις» ἔβαλε αὐτὰς τὰς εἰκόνας διὰ νὰ περιπαίξῃ τὸν Μαυρίκον διὰ τὴν δειλίαν του. Τί ἄλλο δὴρήματα νὰ γράψω; Τὸ κυνήγι τοῦ Μαυρίκου θὰ τὸ κάμω διαγωνισμόν μετ' 732 λέξεις καὶ θὰ τὸ στείλω εἰς τὴν «Διάπλασιν». Καὶ τὸ ἔστειλα.

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ ἑτῶν 10

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Ἀριστείδης πρὶν πλαγιάσῃ λέγει προχθὲς εἰς τὴν ὑπερέτριάν των:

— Καὶ μὲν Μαρία, σὲ παρακαλῶ αὐριον νὰ μὲ ξυπνήσῃς πρῶτ' καὶ θέλω νὰ μελετήσω, μὰ πολὺ πρῶτ', πρὶν ἀκομῇ ἔμπνηθῃς σύ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ τῶν Λαυραίων.

Ὁ Πέτρος εἶνε πολὺ ὑψηλός· μόλις εἶνε δεκατριῶν ἑτῶν καὶ πηλοῖαίει νὰ φθάσῃ τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος εἶνε μικροῦ ἀναστήματος.

— Μὰ, ἂν μεγαλῶνῃς ὅλο ἓνα ἔτος, τῷ λέγει προχθὲς ὁ ἀδελφός του ὁ μικρὸς Μιμῆς, σὺ θὰ γενάρῃς πρὶν μ' ἀποσταῖ ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κορυθαίου.

Ὁ μικρὸς Νίκος κλαίει.

— Διατὶ κλαίς, τὸν ἐρωτᾷ ἡ μαμά του.

— Γιατὶ μ' ἔδειρ' ὁ μπαμπᾶς.

— Καὶ διατὶ σ' ἔδειρε ὁ μπαμπᾶς;

Ὁ Νίκος μὲ παράπονον:

— Νά! γιατί ἔκλαια!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γαλαίου.

Ἡ μικρὰ Ἀντιγόνη ἔλεγε, ἔλεγε, προχθὲς καὶ τε-

λειωμὸν δὲν εἶχε. — Κρίμα ποῦ ἀνετάρφης εἰς τὴν Λακωνίαν καὶ δὲν ἔμαθες νὰ διηλθῇς Λακωνικά, τῷ λέγει ὁ ἀδελφός της Νικόλαος, τὸν ὁποῖον μετὰ τὰ λόγια της ἡ Ἀντιγόνη δὲν ἔφαινε νὰ γράψῃ.

Ἡ Ἀντιγόνη ἐσιώπησε καὶ δὲν ἐξεστάμισε λέξιν πλέον. Μετ' ὀλίγον τῷ λέγει νὰ τοῦ φέρῃ ἓν βιβλίον τὸ ὁποῖον ἦτο ἐκεῖ πλησίον της.

— Μολὼν λαβέ, τῷ ἀπαντᾷ Λακωνικῶς ἡ μικρὰ Ἀντιγόνη.

Ἀηλαθῆ: Ἐλα καὶ πάρτα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μικρῆς Σουτοφῆρας.

Ἡ μικρὰ Σοφία ἔσπασε μίαν ἡμέραν ἓν ποτήριον. — Σοφία, σὺ ἔσπασες τὸ ποτήριον; τὴν ἐρωτᾷ ὁ πατήρ της.

— Ὅχι, μπαμπᾶ· ὄχι ἐγώ!

— Τότε ἔλθε νὰ ἴδω τοὺς ὀφθαλμούς σου, διότι νομίζω ὅτι διακρίνω ἐν ψεύδος μέσα εἰς αὐτούς.

— Ναι, μπαμπᾶ, ἀποκρίνεται ἡ Σοφία· ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ σημερινόν, εἶνε ἓν ἄλλο ψεύδος τὸ ὁποῖον εἶπον προχθὲς εἰς τὴν μαμά.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ροδοχρύσου Νηλίας.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ Γ. ΡΑΛΛΗ

Ἐν ᾧ ἡ «Διάπλασις» ἦτο ἐτοιμὴ πρὸς ἐκτόπωσιν, θλιβερά, θλιβερωτάτη εἰδησις ἔφθασεν εἰς τὸ Γραφεῖόν της, ὅτι ἡ ἀξιοσέβαστος δέσποινα Πηνελόπη Γ. Ράλλη, ἡ σύζυγος τοῦ διαπρεποῦς νομοδιδασκάλου καὶ καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Γ. Ράλλη καὶ μητῆρ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης κ. Δ. Γ. Ράλλη καὶ ἄλλων τίκωνων διακεκριμένων θέσιν κατεχόντων ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀπέθανεν ἀπέθανεν ἀφνης, ἀπροσδοκῆτως τὴν μεσημβρίαν τῆς 9 τρέχοντος Μαΐου, προσβληθεῖσα ὑπὸ οξυτάτης νόσου.

Ἡ Πηνελόπη Γ. Ράλλη, θυγάτηρ τοῦ γενναίου σουλιώτου ὀπλαρχηγοῦ κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν Ζῆν Πάνου συνταγματάρχου καὶ ἐξαδέλφου τοῦ Τζαβέλα, ὁπῆρξε μίαν τῶν σπανίων γυναικῶν αἰτίνες μέχρι τῶν χρόνων ἡμῶν ἀντιπροσωπεύουσι τὴν μεγαλοφροσύνην τῆς μεγάλης ἐκείνης γενεᾶς, μεγάλης καὶ εἰς ἄνδρας καὶ εἰς γυναῖκας. Φέρουσα ἐγκόλπιον τὰς εὐγενεῖς αὐτῆς οἰκογενειακὰς παραδόσεις ὁπῆρξε τύπος ἑλληνίδος ἀξίως μιμήσεως, ἀγαθῆ, ἐνάρετος, ἀγαθοεργὸς ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπιδειξέως, εὐσεβῆς, μετριάφρων, προσταῖς τῶν πτωχῶν καὶ παρήγορος τῶν δυστυχῶν, προσηνὴς πρὸς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀξιοκρηθεῖσα πρὸς τοὺς μεγάλους.

Ἡ «Διάπλασις» πένθει βαρῆως διὰ τὸν θάνατον τῆς Πηνελόπης Γ. Ράλλη, τὸ δὲ πένθος αὐτῆς θεωρεῖ καθήκον της νὰ ἐκδηλώσῃ καὶ πρὸς τοὺς συνδρομητὰς της, φέρων ἀποτίνοισα εὐγνωμοσύνης· διότι καὶ πρὸς αὐτὴν ἰδίαν τὴν «Διάπλασιν» ἡ ἀγαθὴ γυνὴ, ὡπως καὶ εἰς πᾶν καλὸν καὶ ὠφέλιμον ἔργον, ἔδειξεν ἀπ' ἀρχῆς ἐπιτηδυστάτως τῆς θερμὸν ἐνδιαφέρον, συντελέσασα ἀποτελεσματικώτατα πρὸς εὐδωσίαν τοῦ ἔργου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Πολλοὶ ἀπαντήσεις εἰς τὸν Ε' διαγωνισμόν ἔφθασαν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἐκπροθέσμως καὶ λυπούμαι ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ τὰς λάβω ὡς ἔψα.

Τὴν φωτογραφίαν σου στείλῃ μου Σπουργίτσα Ἀθηναίε· τὴν περιμένω ἀνοπομόμως.

Ἡ «Διάπλασις» ἐλπίζει ἐντὶ ἡ Πρωτόπαιρος Μέλισσα πολὺ ταχέως θὰ γένῃ Πειπειραμένη Μέλισσα, διότι εἶνε ἐπιμελὲς κοράσιον· δὲν εἶνε ἀληθές; Πῶς περὶ εἰς τὴν ἐσοχὴν ἡ Μεσοαιεὶς καὶ Σα;

Καὶ πλείστον ἔλλων φίλων μου οἱ γονεῖς τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχουν μετὰ τοὺς ἰδικούς σου, φίλη μου Λουομένη Ἀφροδίτη. Ἀκούσον τί περὶ τούτου μοι γράφει ὁ Κορυθαίος, τοῦ ὁποῖου αἰ ἐπιστολαὶ εἶνε ὄφραϊν ὡς καὶ τὸ κελόδημά του: «Φιλιάτῃ ἀδιάπλασις», ὁ μπαμπᾶς μου καὶ ἡ μαμά μου ἔστειλαν χθὲς εἰς τὸ Γραφεῖόν σου καὶ ἠρόρασαν ὅλα τὰ βιβλία τῆς ἀγγελίας τῆν ὅποιαν μᾶς ἔστειλες· καὶ σήμερον μετ' ἐπιφορτίσαν νὰ σοὶ διαβιβάσω τὰς θερμὰς εὐχαριστήσεις των, διότι ἔργειντες ἀφορμῇ ν' ἀποκτήσωσι τόσον ὄφραϊν καὶ ὠφέλιμα βιβλία, τὰ ὅποια ἦτο πράγματι ἀνάγκη ὡς ἔβληθες νὰ τ' ἀναγνώσουν καὶ νὰ τὰ ἔχουν εἰς τὴν βιβλιοθήκη των διὰ νὰ τὰ ἀναγνώσω καὶ ἐγὼ ὅταν ἔλθῃ καιρὸς. Τώρα πρὸ ὀλίγον εἶχεν ἔλθεῖ ὁ θεός μου νὰ μᾶς ἐπιγραφθῇ καὶ ἄμα εἶδε τὰ βιβλία κατενθουσιώσθη καὶ εἶπε πολλὰς ἐπαίτους διὰ σέ, καὶ δι' ἑλπίδων ἔκρινε νὰ διηλοῦν περὶ σοῦ εἰς ἓν ἄλλο ἀνεταίρητως, μικροῖ, μεγάλοι καταμαγεμένοι μαζὶ σοῦ, τόσον σὲ ἀγαποῦν! θὰ ἔλθῃ λοιπὸν ὁ θεός μου νὰ ἐγγράψῃ συνδρομητὰς

τοὺς δύο ἐξαδέλφους μου καὶ τὴν ἐξαδέλφη μου καὶ νὰ ἀγοράσῃ καὶ αὐτὸς τὰ βιβλία τὰ ὅποια, λέγει, εἶνε καταλλήλιστα καὶ διὰ τὴν ἐσοχὴν, διότι, λέγει, ἀναγνώσκων τις αὐτὰ δύναται νὰ διέλθῃ τὸ θέρος δόλοκληρον χωρὶς νὰ ἀισθανθῇ τὸν καύσωνα καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ φθινόπωρον σοφώτερος παρ' ὅτι ἦτο εἰς τὴν ἀνοιάν. Τὴν γνώμην αὐτὴν τοῦ θεοῦ μου συμμερίζονται καὶ οἱ γονεῖς μου. — Ἄ! εἶνε πολὺ εὐγενεῖς καὶ ὑποχρεωτικοὶ οἱ γονεῖς σου καὶ ὁ θεός σου καὶ σὺ, ἀγαπητὴ μου Κορυθαίε. Διαβεβαίωσε τοὺς σὲ παρακαλῶ ὅτι ἡ φίλη σου ἀδιάπλασις εἶνε εὐγενὴς διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν συμπαθείας των, μολον-ὅτι νομίζει ὅτι οἱ ἐπαινοὶ των εἶνε πολὺ ὑπερβολικοὶ.

Ὁ λεξιγράφος σου εἶνε πολὺ γνωστός, φίλη μου Ἰωάννα Κ. Στείλον μοι ἄλλον.

Βεβαίως εὐχαριστήθην πολὺ ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, ἀγαπητὴ μου Βαρβάρη Β. καὶ πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μοι γράψῃς συχνά.

Ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὄφραϊν ἐπιστολήν σου προῦν ὅτι ἀνάποδα σὲ ἐνομάσῃς Ἀνάποδον οἱ συμμαθηταὶ σου, διότι σὺ σκέπτεσαι πολὺ ὀρθά, καὶ εἶσαι πολὺ ἀξιογάπητος, φίλε μου Ἀνάποδε.

Πόρθος, Ἄθως, Ἀραμῆς ἦσαν τρεῖς ὀνόματα, τὰ ὅποια ἔφερον τρεῖς γενναιώτατοι καὶ εὐγενεστάτοι ἄνδρες. Ἀκούετε σεις οἱ ὅποιοι ἐλάβετε τὰ ψευδώνυμα αὐτὰ χωρὶς νὰ μοι εἴπητε τὸ ὄνομά σας;

Καὶ, πολὺ μοι ἀρέσκει ἡ ἐνωδία τοῦ Γαρυφάλλου, δίδει ἑσῶν εἰς τὰς ἀσθήσεις μετ' ἐν γλυκείαν του ἐνωδίαν. Τὰ ἀγαπῶ πολὺ αὐτὸ τὸ ἄνθος.

Ἡ «Διάπλασις» ἀσπάζεται τοὺς φίλους της Γαλα-

Ξίαν, Μικρόν Καπουκίνον, Ασίλαπα, Ροδόχροα Μηλέαν, Ξανθήν Ἀγραμπελήν, Μικράν Ἐλαφον, Παῖδα τοῦ Πίνδου, Ἐπιμαλῆ Μέλισσαν, Πρωτόπειρον Μέλισσαν, Παῖδιον τῶν Δασῶν, Πετεινὸν Ὀδησοῦ, Ραταπλάν, Φωτοβόλον Ἀστέρη, Ἀκανθουλῖδα, Θαλασσίαν Αὔραν, Ἀθόνα τῆς Ἐρήμου, Βόρειον Σέλας, Μικράν Πεταλούδαν, Αἰάντα τὸν Τελαμῶνιον κλπ. κλπ. κλπ.

Τὰς δὲ ἐρωτήσεις καὶ ἀσπασμούς καὶ λοιπὰς πληροφρορίας σας, μικροὶ μου φίλοι, εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον, διότι τώρα δὲν ὑπάρχει χώρος. Εἰσθε εὐγενεῖς καὶ δὲν θὰ δεῖξετε τὴν ἀνοπομονησίαν σας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

66. Ἐλλιπασύμφωνος. *η'ε'—*η'ε'ο'ε'—*α''—δ'δ''—*ω'ε'—ε'ε'—δ'ο'—ε'υ'—*δ'ε'ο'ο',—ε'ε'—ε'δ'—*ξ''ω'—*λ'δ'ε'υ'—ε'—*ο'υ'ο'—*δ'—*α''ω'—ε'ι'—*α'ο'υ'ι'α'—*ι'ω'.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Γαλιταίου.

67. Συλλαβογράφοις. Τὸ πρῶτόν μου εἶναι γράμμα τὸ δεύτερόν μου γράμμα, τὸ σύνολόν μου χόρτον ὀρεκτικώτατον.

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Ζερμαίας Ἀστρας.

68. Συλλαβογράφοις. Συναίσταμαι ἐκ τριῶν δυσυλλάθων μερῶν τὸ πρῶτόν μου εἶνε γράμμα, τὸ δεύτερόν μου ἐπίσης, τὸ τρίτον μου ἀκρατήριον, τὸ σύνολόν μου διδακτικὸν βιβλίον.

Ἐστέλη ὑπὸ Ἀπέλλωνος τοῦ Μουσολήτου.

69. Συλλαβογράφοις. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε φωνήεν, τὸ δεύτερόν μου... φρίκη! δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐπιπῶ τὸ σύνολόν μου εἶνε μέγιστον μέρος τῆς γῆς.

Ἐστέλη ὑπὸ Βαρβάρης Βελήρης.

70. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι γέννημα τῆς βόσκας ἔν μ' ἀναγραμματίσας, εἰς τὸ τέλος τῶν ἀγίων προσευχῶν θά μ' ἀπαντήσας.

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ταντάου Τονταί.

71. Αἰνίγμα. Ποῖα φράγματα ὅσα παλαιότουρον τόσω καλλίτερα γίνονται;

Ἐστέλη ὑπὸ Π. Γ. Ζαλλή.

72. Ἐρώτησις. Ποῖος ἄνθρωπος ἔχει τὰ νῦστα

ἐστραμμένα πρὸς παντα ἄνθρωπον χωρὶς νὰ ἐντρέπεται;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Διαβόλου.

73. Ἐρώτησις. Ποῖα νῆσοι ἔχουν εὐδοχὴ τὴν αἰτιατικὴν;

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Πεταλοῦδας.

74. Λογοπαίγνιον. Πῶς ὀνομάζεται ἡ κομπολοῖς εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάρχουν τὰ περισσότερα φυτό;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Φωτοβόλου Ἀστέρη.

75. Λογοπαίγνιον. Ποῖα γράμματα μᾶς πρῶτόν νὰ ἐρωτῶμεν διὰ τὰ μαθητῶν;

Ἐστέλη ὑπὸ τῆς Αἰλαπας.

76. Λογοπαίγνιον. Ποῖον χωρίον δὲν εἶνε μαλακόν;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Βορείου Σέλας.

77. Λογοπαίγνιον. Διατί ἂν δὲν ὑπῆρχε θάλασσα δὲν θὰ ἦδυνάμεθα νὰ γράφωμεν;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Πετεινοῦ.

78. Λογοπαίγνιον. Πόσα μὲ τὸ πρόσωτόν μας δυνάμεθα νὰ στρώσωμεν πολυτελεῖς μιαν αἰθουσαν;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Σπιθήρου.

79. Ἀπροσδόκητον. Τί διαφέρει ὁ πῖλος ἀπὸ τὰ ὑποδήματα;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Ἀριστεροῦ 6.

80. Ἀπροσδόκητον. Πῶς δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν εἰς τὸ σκότος;

Ἐστέλη ὑπὸ τοῦ Πρίγματος τοῦ Σιέρι.

ΛΥΣΕΙΣ

50. Μηδέποτε περιγέλασε ἄνθρωπον διὰ φυσικόν τι ἐλάττωμα, ἢ δι' ἄλλην τιὰ τῶν μελῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ ἔλλειψιν. Μηδὲ λέγε λόγους δι' οὐκ ἐμέλλει νὰ ἐντραπῆ καὶ ἐουθριάσῃ ἐκεῖνος περὶ οὐ ὁμιλεῖς.—**51.** Λαμία.—**52.** Διάβολος.—**53.** Διάπλασις.—**54.** Ρίον.—**55.** Βουλή—οὐλή.—**56.** Ὁ Ἀνεμόμυλος.—**57.** Ὁ ὕπνος.—**58.** Ὁ ἀγριοχοῖρος.—**59.** Ἡ ψυχὴ.—**60.** Π. κρύα (πικρία).—**61.** Π.—N. (ποινή).—**62.** Ἡ ραγισμένη στάμνα.—**63.** Ὅτι τὴν κεφαλήν μας τὴν φέρομεν πάντοτε μαζὺ μὲν ἐν τῶν πῖλόν μας ὄχι πάντοτε.—**64.** Διότι δὲν ἔχει ἀπὸ πῖλα ματιὰ.—**65.** Οὐδέποτε.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἀαρὼν καὶ Μωϋσῆς 8 γ'.—Ἀδάμας 10.—Ἀθῶν τῆς Ἐρήμου 6.—Ἀθῶα Περιστέρα 4 γ'.—Αἶας ὁ Τελαμῶνιος 5.—Ἀμπανόπουλος Μάρκος 8.—Ἀκανθουλῖς 9.—Ἀνάποδος 7 γ'.—Ἀνατέλλουσα Σελήνη 3.—Ἀνδρουλιδάκης Κωνσταντῖνος Γ. 5.—Ἀνθὸς τῶν Λειμώνων 8 γ'.—Ἀπλῶνης Ἀστὴρ 2.—Ἀπέλλων ὁ Μουσολήτης 3.—Ἀραβικὸς Ἴππος 7.—Ἀρβυλάτης 5 γ'.—Αὔριλιανὴ Παρθένος 8.—Βολωνίτης Δημ. Φ. 4.—Βόρειον Σέλας 9.—Βοττάρος Ὀνόριος 5.—Βόττα Ὀλγα 4.—Γαίκαξ Γ. Ν. 3.—Δάμων καὶ Φιντίας 13.—Δυκρὸ Ἰωάννα 3 γ'.—Ζάλλης Π. Γ. 10 γ'.—Ζερφίος Αἶσα 10.—Ζορμπῆς Ἀ. Σ. 2.—Θαλασσία Αὔρα 4.—Θεοχάρης Ἐλ. καὶ Στ. 4.—Θρῆσα καὶ Ξανθὴ 3 γ'.—Ἰωνῶν Ἀρτεμῖς 8.—Καρία καὶ Ἰωάννα 8.—Καλαντῆς Ἰ. Π. 6.—Καιμπρούχος 4.—Κίρκη 10.—Κρῆσῶν Σοφία Ἀ. 9.—Αἰλαψ 11.—Ἐξίριος 5.—Μαρασουλῖνα 4.—Μάρδα Ἄνασ. Κοραλία καὶ Ἀχιλλεὺς 5 γ'.—Μαυρολέοντος Ἐλένη Β. 10.—Μαυρουδίνας Ἀλέξ. 11.—Μέλας Ἀετὸς 3.—Μελησινοῦς Γερσάσιμος 12.—Μικρὰ Πεταλούδα 9.—Μικρὰ Σεισουρήρα 9 γ'.—Μικρὸς Καπουκῖνος 9.—Μυσταγγόπουλος Ἰ. 2.—Νεαρὰ Ἠλιχία 2.—Ξηρὸν Καριόφυλλον 16.—Οἰκονόμος Ἄλ. Αρ. 12.—Ὀρίστης καὶ Πυλάδης 10 γ'.—Ὀρμηθόραγος 4.—Ποιδίον τῶν Δασῶν 4.—Παντερμαλῆς Κ. 5.—Πουσανίος ὁ Καθαριστής 6.—Πετεινὸς Ὀδησοῦ 9.—Πετρόπουλος Ἄλ. Κ. 12.—Πρίγκιψ τοῦ Σιάμ 5.—Πρωτόπειρος Μέλισσα 10 γ' καὶ 13.—Πετροειδὴς Ἴππος 2.—Ραταπλάν, 4.—Ροδόχροα Μηλέα 1.—Σεληνάϊον Φῶς 3.—Σκορδύλλη Ἀγγελικὴ 4.—Σπετσιέρης Ἐλ. Α. 5.—Σφῶξ τῶν Θηδῶν 14.—Φαληρικὴ Ἄετις 9.—Φιλέρμος Τρύγῶν 1.—Φωτοβόλος Ἀστὴρ 12.—Φωτοβόλος Κομήτης 1.—Κατσοπούλου Αἰκατερίνη 1 γ'.

Συνδρομὴ ἐτησίαι καὶ μόνον προπληρωτά: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ αὗται ἀναλαμβάνονται τῶν Παιδῶν ἄγονται τὴν 1 Ἰανουαρίον καὶ λήγουσι τὴν 31 Δεκεμβρίον.

Συνδρομητὰ ἰγγράμματα κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φυλλάδια ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ ἐρέλλοντος ἔτους.

Εἰς τοὺς προκηθέντας καὶ προκαθήμενους 10 ἕως 12 συνδρομὰς στέλλεται ἑν φυλλὸν δωρεάν καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἀφίεται δ' ἑκάστην φραγ. 20 ἐπὶ τοῖς 100 εἰς τοὺς προκηθέντας κλεισῶς συνδρομὰς τῶν 12.—Αἱ συνδρομαὶ ἐκ τῶν ἐκκενθῶν καὶ τῶν ἐκκενθῶν ἀποστέλλονται διὰ γραμματοφίλων (τῶν 10—30 λεπτ.) Ἑλλήνων, καὶ ἑκ τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν κρατίων, ὡς καὶ τῶν Ἀμερικανικῶν καὶ ἄλλων ἐκ τῶν κολωνιῶν διὰ γραμματοφίλων τῆς Ἑλλάδος ἢ τῶν ἑλλήνων, διὰ τοκομηθῶν τῶν Βαλκανικῶν ἐθνῶν, διὰ χρονονομημάτων, χρηματομημάτων καὶ συναλλαγμάτων. Διοδοθῶνται δὲ ἀπ' ἑαυτῶν πρὸς τὸν διοικοῦντα αὐτῆς Διακρίσεως τῶν Παιδῶν εἰς Ἀθήνας.